

15 verhalen en gedichten over vriendschap
met illustraties van Vanessa Paulina

levendig Uitgever

Overal vrienden

Overal vrienden

15 verhalen en gedichten over vriendschap
met illustraties van Vanessa Paulina

Arubaans Kinderboekenweekgeschenk 2018

Dit boek is een cadeau voor de kinderen van Aruba. Vanaf de officiële opening van het Kinderboekenfestival 2018 wordt het gratis verstrekt door alle deelnemende boekhandels bij aankoop van een kinderboek, zolang de voorraad strekt.

Auteurs

Alvin Inecia (Tio Ali), Crisen Schorea, Daniëlle Schothorst, Denise de Jongh-Rekwest, Diana Marchena-Martes, Evelien van Dort, Gino Vrolijk, Indra Hu-Ramdas, Jeroen Hoogerwerf, Liliana Erasmus, Mariska Hammerstein, Reginald de Palm, Richard Dabian, Robert Reeberg en Sergio Tjje-A-Loi

Illustrator

Vanessa Paulina

Vertaling Nederlands-Papiamentu

Lilian Semeleer

Vertaling Papiamentu/Papiamentu-Nederlands

Angelique Maduro

Vormgeving

De Grafische Keuken

Redactie

Sophiene Maduro-Verhaegh
Lilian Semeleer
Jeroen Hoogerwerf

Dit boek kwam tot stand met medewerking van Biblioteca Nacional Aruba, Bruna Aruba, Century Group, De Wit & Van Dorp Stores, FCCA, Kiwanis Club of Palm Beach, Nederlands Lettererenfonds, Plaza Bookshop, Quota Club, RBC Royal Bank en Red Sail Aruba.

© 2018 Levendig Uitgever

ISBN 978 94 917 4060 2
NLIR 277

Inhoud

De vriendschapshand	Alvin Inecia (Tio Ali) – Curaçao	4
Natasha en ik	Crisen Schorea – Curaçao	8
De Vriendschapssteen	Daniëlle Schothorst – Nederland	10
Lisa heeft een nieuwe vriend	Denise de Jongh-Rekwest – Bonaire	13
Kijk ... ik ben al groot	Diana Marchena-Martes – Aruba	16
Vrienden geheim	Evelien van Dort – Nederland	19
De twee J's	Indra Hu-Ramdas – Suriname	22
Daar heb je vrienden voor	Jeroen Hoogerwerf – Nederland	25
Zia en de Mamoendengue	Liliana Erasmus – Aruba	28
Brip en Prok gaan vissen vangen	Mariska Hammerstein – Nederland	32
Waar is mijn zwarte stip?	Richard Dabian – Aruba	36
Een moeilijk proefwerk	Robert Reeberg – Aruba	39
Lulu, mijn vriendin	Reginald de Palm – Aruba	42
'Péngyóu' / Vriend	Sergio Tjie-A-Loi – Aruba	44
Mijn vrienden	Gino Vrolijk – Aruba	46

De vriendschapshand

School

De bel gaat, het is pauze.

Alle kinderen gaan met de gebruikelijke herrie naar buiten.

Op de speelplaats rent iedereen door elkaar.

Hier speelt een groepje met een bal.

Daar zijn anderen aan het touwtje springen.

Weer anderen spelen tikkertje en verstopperkje.

En enkelen die rennen gewoon om te rennen.

Hier en daar zijn er twee of drie aan het eten.

Slechts één kind zit alleen onder een boom.

Hij heet Rowiendrick, maar hij wordt Rowi genoemd.

Een lief kind, eerbiedig, dat graag helpt.

Vooral wanneer iemand iets van rekenen wil weten.

Maar er zijn ook twee à drie kinderen die zeer bijdehand zijn.

Herbi is er zo ééntje. Hij is altijd de onschuld zelf.

Zogenaamd vertelt iedereen altijd leugens over hem.

Alleen Rowi krijgt hij nooit zover om met hem te vechten.

Rowi herinnert zich altijd wat zijn vader tegen hem zegt: 'Als je problemen ziet aankomen, zorg dan dat jij daar weg bent.'

In de klas

Eindelijk is iedereen stil.

Dan zegt meester Robert: 'Dit trimester moeten jullie een spreekbeurt houden.'

Wie durft er als eerste te gaan?'

Nou, de meester is nog niet uitgesproken of Rowi heeft zijn vinger al opgestoken.

Alleen hij. Geen enkel ander kind. 'Ik wil als eerste beginnen meester,' zegt Rowi.

'Kom naar voren Rowi,' zegt meester Robert.

In zijn hand heeft de meester een grote pot vast.

Een kinderhand past er gemakkelijk in.

Vol vertrouwen loopt Rowi naar voren.

En meester zegt tegen Rowi: 'Steek je hand in de pot en haal er een papiertje uit.'

Rowi steekt zijn hand in de pot, draait de papiertjes rond en haalt er ééntje uit.

Hij vouwt het papiertje open en met luide stem zegt hij: 'Onze handen.'

Meester zegt: 'Nu moet je de handen uit de mouwen steken. Kinderen, een applaus voor de moedige Rowi.'

Thuis

Rowi komt thuis komt met z'n hoofd vol ideeën.

Terwijl hij nog op school was, begon hij al met denken.

Rowi zegt tegen zijn moeder: 'Mama, mama, kijk wat grappig.'

Maar mama onderbreekt hem en zegt: 'Oh, wat is er met jou Rowi, zeg je geen gedag vandaag?'

Rowi antwoordt haar: 'Vandaag zeg ik op een andere manier gedag, mama.'

'Kijk, ik steek mijn hand uit en geef een hand.'

Rowi steekt z'n hand uit in de richting van zijn moeder.

En Rowi vervolgt: 'Steek nu je hand uit en geef mij een hand.'

Mama steekt haar hand uit en houdt de hand van Rowi vast.

En Rowi legt verder uit: 'Dus met de handen in elkaar goedemiddag zeggen mama.'

En mama antwoordt hem: 'Goedemiddag Rowi.'

Dan barsten ze samen in lachen uit.
Rowi vraagt: 'Hoe vond mama het?'
Mama antwoordt: 'Heel erg mooi.
Heb je dat op school geleerd?'
'Nee, mama, dat heb ik zelf bedacht,' zegt Rowi.
Mama slaat van verbazing haar hand voor haar mond.

Het idee

Dagen gaan voorbij en Rowi denkt en denkt,
maar een goed idee heeft hij nog niet gekregen.
Hij loopt al denkend in de tuin als zijn moeder hem roept.
Rowi antwoordt haar en rent naar haar toe.
'Kom mij even een handje helpen, Rowi,' zegt zijn moeder.
Deze zin heeft meteen de aandacht van Rowi.
Hij vraagt zijn moeder: 'Wat zei je, mama?'
Geïrriteerd herhaalt mama de zin: 'Kom mij nou even een handje helpen, kind. Dat ding hier valt bijna.' Rowi gaat snel z'n moeder helpen.
En hij begrijpt dat een handje helpen betekent dat je elkaar moet helpen
Meteen krijgt hij een idee.
Hij begint te glunderen!

Vriendschap

Syan zit ook in de klas van Rowi.
Op een dag had hij moeite met een som.
Syan vroeg Rowi om hem een handje te helpen met die som.
Rowi bleef Syan de som uitleggen totdat hij het begreep.
Toen ze klaar waren, stond Syan niet meteen op.
Hij bleef zitten praten met Rowi.
Meester Robert vond het vreemd.
Rowi praatte nooit veel met anderen.
En ze lachten ook nog.
En vanaf toen spraken ze iedere dag met elkaar.
Langzaam aan ontstond er een vriendschap.
Op een dag zegt Syan tegen Rowi: 'Morgen kom ik niet naar school.'
Rowi vraagt waarom en Syan antwoordt: 'Omdat we gaan verhuizen.'
Rowi zegt: 'Ik zou je graag een handje helpen, maar ik moet naar school.'
Syan antwoordt: 'Geef niet hoor, dank je.'
Ze geven elkaar een hand en nemen afscheid.

Verrassing

's Middags zit Rowi altijd op de veranda.
Hij maakt zijn huiswerk en kijkt af en toe de straat in.
Terwijl hij daarmee bezig is, hoort hij zijn moeder zeggen:
'Ik zit met mijn handen in het haar, vandaag lukt het niet meer.'

Rowi wil opstaan en aan zijn moeder vragen wat ze hiermee bedoelt, maar hij wordt door iets afgeleid.
Er staat een busje voor de deur van de burens.
Daaruit komen twee, voor Rowi, onbekende volwassenen.
De man steekt zijn hand omhoog en zegt Rowi gedag.
Rowi groet terug en zwaait met zijn hand.
Dan komt mama naar buiten en ziet dat er nieuwe burens zijn.
Mama zegt in zichzelf: 'Laat hun kinderen in Godsnaam net zo lief zijn als Rowi.'

Mama gaat terug naar binnen en Rowi gaat verder met zijn les.
Maar dan hoort hij een geluid.
Het komt uit de richting van het huis van de bureu.
Het klinkt alsof er van alles naar beneden valt.
Rowi kijkt op en ziet ook een jongetje op de grond.
Rowi springt op en loopt naar de jongen.
De jongen klopt het stof van zijn broek en raapt alle dingen op.
Rowi vraagt hem: 'Is alles goed?'
Het kind draait zijn hoofd om en Rowi gilt: 'Syau, kom je hier wonen?'
Syau zegt: 'Woon je hier, Rowi?'
Beiden kunnen het niet geloven.
Nu zijn ze vrienden én bureu.

De grote dag

Eindelijk is het zover.
Vandaag moet Rowi zijn spreekbeurt houden.
Meester Robert vraagt Rowi om naar voren te komen.
Enthousiast loopt Rowi naar voren.
In zijn hand heeft hij een schoendoos.
Hij zet de doos op het bureau van meester en begint: 'Onze handen.
Handen zijn harde werkers.
Van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat steken zij de handen uit de mouwen.
Handen kunnen ontelbaar veel werk verzetten.
Wat zou het lichaam zonder handen moeten beginnen?'
Handen houden vast, dragen, tillen, duwen.
Klappen, knippen, trekken, breken.
Geven, nemen, zetten, voelen.
Kammen, douchen, wassen, aankleden.
En zelfs wast de ene hand de andere.
En we kunnen elkaar een handje helpen.
Een 'vriendschapshand'.
Dat betekent elkaar helpen.
Thuis, in de buurt of op school.
Overal en altijd.'
Rowi opent de doos en haalt er een kaartje uit.
Daarop staat een hand met een 'smiley face' erop getekend.
En Rowi praat verder: 'Dit is mijn vriendschapshand. En ik heb voor iedereen een.'
De kinderen vinden het een leuk idee.
En dat laten ze met veel commentaar merken.
Maar er valt een stilte als Rowi zegt: 'De eerste hand is voor Herbi.'
Herbi is blij verrast.
Met een speldje maakt Rowi de vriendschapshand van Herbi vast.
Dan steekt hij zijn hand uit om Herbi een hand te geven.
En Herbi steekt zijn hand uit om hem een hand te geven.
En al handenschuddend zegt Rowi tegen Herbi: 'Kun je mij een handje helpen bij het uitdelen?'
Met een lach steekt Herbi zijn hand in de doos.
Hij haalt er een hand vol vriendschapshanden uit om uit te delen. Syau komt ook een handje helpen.
Meester Robert klapte in zijn handen en de klas doet hetzelfde.
De volgende morgen komen alle kinderen met hun vriendschapshand opgespeld naar school.

Alvin Inecia – 'Tio Ali'

Natasha en ik

Iedere dag hoop ik,
dat de tijd snel voorbij gaat
Zodra ik de bel hoor luiden,
ren ik snel naar buiten,
zodat we met elkaar kunnen praten:
Natasha en ik

Ook al zitten we niet in dezelfde klas,
we hebben iedere dag contact
Tijdens de pauze,
en ook na de middag

Haar favoriete vak is rekenen,
en dat van mij is aardrijkskunde
Nooit krijgt zij er genoeg van om mij een som uit te leggen
Als mijn geduld opdraakt of ik huil,
dan kietelt ze mij,
tot ik dubbel lig van het lachen

Buiten school zien we elkaar niet veel
Zij woont meer naar het westen en ik in het oosten
Maar de rest van de dag appen we
Tot onze vingers blauw zien

Zij wil dokter worden,
maar ik,
zodra ik bloed zie,
val ik al bijna flauw

Volgens haar word ik een schrijfster
want boeken zijn mijn ding
Ik heb haar altijd wel iets te vertellen
Hopelijk weet ze,
dat ik ze soms
zelf verzin

Als ik verdrietig ben,
troost zij mij
En is zij verdrietig,
vertel ik haar iets
en laat haar lachen

Volgend jaar gaat ze naar het voortgezet onderwijs,
maar ik maak me geen zorgen
Want in mijn hart weet ik dat Natasha en ik
vriendinnen voor altijd zijn.

Oh, daar komt de juffrouw naar mij toe.
Zij heeft al lang in de gaten
dat ik iets anders zit te lezen,
Altijd zegt Natasha tegen mij:
'Goed opletten in de klas,
zodat je niet nog een keer blijft zitten'

Het lukt me om mijn dagboek te verstoppert,
Net op tijd, spannend!
Heb ik Natasha weer iets te vertellen,
na de les

Crisen Scharea

De Vriendschapssteen

Ik ben Mitch en Roy is mijn beste vriend. Op een mooie dag zaten we onder een strak blauwe hemel bovenop de Hooiberg. We konden het hele eiland zien. Het leek alsof we op het dak van de wereld zaten. De wind waaide warme lucht over ons heen. Beneden ons zagen we huisjes, cactussen en miniatuurautootjes. We voelden ons GEWELDIG! Toen vond ik twee stenen. Ze leken sprekend op elkaar. Het was hooibergiet. Dit gesteente vind je alleen op Aruba. Oh ja, ook op IJsland. Tja, dat wist ik dan weer. Toch iets geleerd op school. Ik weet nog wat ik zei: 'Roy, dit zijn vriendschapsstenen. Eentje is voor jou.' En ik gaf een steen aan Roy. 'En één is voor mij.' Natuurlijk gaf ik de steen niet aan mezelf, want ik had hem al. We beloofden dat we de steen altijd bij ons zouden dragen. In onze linkerbroekzak. We beloofden dat we altijd vrienden zouden blijven. Niets of niemand kon tussen ons komen ...

Maar goed, Roy is dus mijn beste vriend. Hij doet alleen zo stom, sinds hij een mobieltje heeft. Echt heel stom. Hij zit de hele tijd, en dan bedoel ik ook echt de hééééle tijd, op dat ding. Hij heeft me zijn nummer gegeven. Ik heb daar niets aan, want ik mag van mijn ouders geen mobiel. Te duur. Ik ben dus echt niet jaloers mocht je dat soms denken. Want ik zie je al denken: Je bent gewoon jaloers! Maar dat ben ik niet niet. Erewoord.

'Kijk,' zegt Roy. Hij ligt languit op mijn bed en laat zijn beeldscherm zien. 'Kijk eens hoeveel vrienden ik al heb! Meer dan zestig!'

'Dat zijn geen vrienden,' mopper ik. 'Dat zijn vrienden van vrienden van vrienden ... Ik ben je vriend.'

Maar Roy scrollt en scrollt maar. Dan maakt hij een selfie. Weet je wel, zo een waarin je een pruillip maakt.

Duckface noemen ze dat. Het ziet er in ieder geval niet uit. Je staat voor aap of beter gezegd voor eend.

'Zwoesh!' Hij heeft de foto al op Snapchat geplaatst. Tig reacties stromen binnen. 'Pling, pling, pling!'

'Zullen we gaan voetballen?' vraag ik en ik sprint naar de deur. Ik ren naar buiten en schop de bal tegen de muur.

'Waar blijf je nou?' roep ik. Geen antwoord. Ik pak de bal en loop met een zucht weer naar binnen. Roy ligt nog steeds op mijn bed.

'Moet je kijken,' zegt hij met een grijns. 'Dit is Alysa. Ze heeft me net een vriendschapsbericht gestuurd. Mooi meisje.'

Roy kijkt verliefd naar het scherm. 'Ze woont in Santa Cruz,' zwijmelt hij. 'Haar wil ik wel een keer ontmoeten!'

Ik zucht diep. En dan bedoel ik écht heel diep. Roy moet het wel horen. Maar dat doet hij blijkbaar niet, want hij begint opeens hard te lachen. 'Hahahahal Kijk, dit is van mijn maatje Rico.'

'En wie is Rico?'

'Die ken ik van Facebook.'

'Dan is hij niet je maatje. Ik ben je maatje.' Ik voel dat ik rood aanloop. Mijn wangen worden warm. Roy heeft niks in de gaten. 'Ik heb zoveel nieuwe vrienden,' zegt hij. 'Echt te gek!'

Nu ontplof ik. Geloof me, er komt nog net geen stoom uit mijn oren. Ik ben boos. Ik smijt de voetbal naar Roy.

Raak! Precies tegen zijn verbaasde kop.

'Doe normaal Mitch!' schreeuwt hij.

'Doe jij eens normaal,' schreeuw ik kwaad terug. 'Ik! Ik! Ben! Je! Vriend! Niet die gasten op je telefoon.'

Roy kijkt woest, zijn ogen staan donker. Nou ja, hij heeft ook donkere ogen, maar je begrijpt wel wat ik bedoel.

Hij stopt zijn linkerhand in zijn broekzak en pakt de steen. Nee, dacht ik nog, niet onze vriendschapssteen!

'Bekijk het maar,' schreeuwt Roy en hij smijt de steen door mijn kamer. Met grote passen loopt hij weg. Mijn kamer uit. Mijn leven uit.

Goed, je snapt dat dit echt vreselijk is. Rampzalig. En dat allemaal door zo'n stomme telefoon. Ik kan wel janken, maar ik doe het niet. Nou, misschien een paar tranen dan. Oké, een hele zakdoek vol. Als mijn T-shirt nat is en vol snot zit (ik heb namelijk geen zakdoek) raap ik met een laatste snik mijn steen op. Voorzichtig stop ik hem in mijn linkerbroekzak. Gelukkig heb ik grote zakken, anders had het nooit gepast. Maar ik heb dus wel een probleem ... zonder Roy is er niks aan.

De rest van de dag ben ik niet te genieten. De rest van de week ook niet. School is stom. (Dat komt echt door Roy hoor!) Hij zit veel op zijn mobiel. Af en toe zie ik dat hij naar me kijkt. Maar als hij ziet dat ik kijk, doet hij net alsof hij dat niet ziet.

Ik pieker me suf. Hoe krijg ik mijn beste vriend terug? Want echt, ik laat het er niet bij zitten. Nooit! Ik wil mijn vriend niet kwijt. (Ja, ik weet het, ik ben hem al kwijt. Ik wil hem alleen niet nog kwijter raken.)

Opeens heb ik een briljant plan. Ik ga Roy een bericht sturen. Ik weet wat je denkt: je hebt geen mobiel. Maar mijn moeder wel. Nu denk je vast: waarom zou Roy reageren op een bericht van jou? Kijk, en daar komt mijn briljante plan: ik doe alsof ik Alysa ben! Weet je wel, Alysa uit Santa Cruz! Ik ga met hem afspreken op de Hooiberg. Dus ik 'leen' mijn moeders mobiel, pak het telefoonnummer van Roy en typ:

Zin om morgen af te spreken bovenop de Hooiberg? 10 am? Ik hoor het wel, kus Alysa

Dan verzend ik het bericht. 'Zwoesh ... Pling!' Meteen krijg ik antwoord:

Yo chickie, tof. Zie je morgen! XOXO. Maar hoe kom je aan mijn nummer? Roy

Ik geef géén antwoord, dat snap je vast wel.

De volgende ochtend sjok ik veel te vroeg de 600 treden op. Met pijn in mijn buik. Boven ga ik op de stoep van de grote zendmast zitten. Ik haal de twee stenen uit mijn broekzak en leg ze naast me neer. Een kwartier wacht ik. Dan zie ik een stip lopen. De stip loopt de trappen op. Het zweet breekt me uit. Ik hoop zo dat het goedkomt tussen Roy en mij. Na een half uur hoor ik Roy. Hij hijgt. Nou ja, dat snap ik. Het is nog lang geen twaalf uur en al snikheet. Hij heeft zijn mobieltje weer in zijn hand.

'Wát doe jij hier?' Zijn ogen staan boos en verbaasd. 'Ik eh, ik heb een date!'

'Met mij,' zeg ik. 'Ik heb je die sms gestuurd, niet Alysa. Niet boos worden.' Ik begin te ratelen. 'Ik mis je. Heul errug. Jij bent mijn vriend. En, enne ... nou. Echt, héééél erg erg.' Ik pak de vriendschapsstenen op en strek mijn arm uit. Ik hoop zó dat hij zijn steen weer aanneemt.

Roy's ogen kijken niet meer zo boos. 'Geen Alysa dus.' Hij zucht. Dan beginnen zijn ogen te glimmen. 'Ik mis jou ook.' Hij geeft een stomp tegen mijn schouder. Auw! Dat deed best zeer! Maar ik klaag niet hoor, echt niet!

Dan pakt hij zijn steen uit mijn hand en stopt hem in zijn linkerbroekzak.

'Vrienden,' zegt hij.

Pff man, ik voel me zóóó opgelucht, je wilt het niet weten!

'Voor even?' vraag ik voor de zekerheid. Tja, je weet het maar nooit met vriendschappen ...

Roy schudt zijn hoofd. Hij stopt zijn telefoon in zijn rechterbroekzak. 'Nee,' zegt hij, 'voor het leven!'

Wat maf dat een mobieltje onze vriendschap stuk maakte. En dat een ander mobieltje alles weer fikste. Mooi toch? Niet dan? Echt wel!!! 'Zwoesh ... Pling!'

Daniëlle Schothorst

Lisa heeft een nieuwe vriend

Lisa is een lief, blond meisje van vijf jaar. Een vrolijke kleuter met sproetjes op haar bolle wangen. Ze heeft geen broertjes of zusjes, maar wel heel veel vrienden. Lisa is altijd blij en ze houdt van babbelen. Ze vindt veel dingen leuk om te doen, zoals boeken lezen, dansen, tekenen en zwemmen.

Het is grote vakantie. Lisa mag aan een vakantiecamp meedoen, een hele week met de allerleukste activiteiten. Wat is ze blij. Ze zal vast wel veel plezier hebben. De eerste dag gaan ze met alle kinderen naar een kinderboerderij. Haar vader en moeder brengen Lisa naar de plek waar de bus al staat te wachten. Lisa geeft haar moeder een dikke vette kus op haar wang en haar vader een enorme knuffel en ook nog een dikke vette kus op zijn wang. Dan stapt ze de bus in en zoekt gauw een plek op. Maar alle stoelen zijn bezet. Maar helemaal achterin vindt Lisa toch een plekje vrij. Ze gaat snel zitten voordat de bus begint te rijden. Wat spannend allemaal.

Dan hoort ze een vreemd stemmetje naast zich. 'Ik ben Kwaku,' zegt het donkere jongetje dat op de stoel naast Lisa zit. Lisa kijkt hem aan. Hij heeft een beige tuinpak aan met een groen shirt. Wat heeft hij mooie vlechtjes, denkt Lisa.

'Ik ben Lisa.' Lisa geeft hem een handje. Goede manieren heeft Lisa van haar ouders geleerd. 'Kwaku? Wat een grappige naam,' zegt Lisa. Het jongetje vertelt Lisa dat Kwaku in Afrika geboren op woensdag betekent. 'Aflika?' vraagt Lisa. 'Nee, Afrika,' zegt Kwaku. 'Aflika? Waar is dat?' vraagt Lisa. Kwaku moet daar heel hard om lachen. 'Afrrrika ...' herhaalt hij.

Kwaku vertelt dat hij uit een Afrikaans land komt en dat hij zes jaar oud is. Een jaar geleden is hij met zijn ouders op Aruba komen wonen. Lisa heeft nooit van Afrika gehoord. 'Afrika is een heel groot en mooi werelddeel met heel veel dieren die zomaar in het wild rondlopen,' vertelt Kwaku. 'Leeuwen, tijgers, giraffes, olifanten, neushoorns en slangen.' Lisa's ogen worden zo groot als schoteltes. 'Olifanten, tijgers, leeuwen en slangen?' vraagt Lisa bang. Hier op de Caribische eilanden heeft ze ook van die dieren gezien, maar dan in een dierentuin, niet los in het wild. 'Ben je niet bang voor ze?' vraagt Lisa. 'Helemaal niet,' zegt Kwaku stoer. 'Soms zag ik ze achter ons huis rondlopen.'

Plotseling staat de bus stil. Ze zijn bij de kinderboerderij aangekomen. Alle kinderen stappen de bus uit. De juf vraagt de kinderen om twee aan twee in de rij te gaan staan en elkaars hand vast te houden. Lisa pakt snel de hand van Kwaku. 'Zullen we samen lopen?' vraagt Lisa. Is het wel stoer om de hand van een meisje vast te houden? vraagt Kwaku zich heel even af. Maar voordat hij wat kan zeggen, heeft Lisa zijn hand al stevig vastgepakt. 'Kwaku, wil je mijn nieuwe vriend worden?' vraagt Lisa. Kwaku antwoordt meteen: 'Ja, graag.' Kwaku heeft nog niet zoveel vrienden gemaakt sinds hij op Aruba is komen wonen. Hij vindt Lisa aardig. Ze praat wel veel, maar ze is toch heel lief. Samen lopen ze direct naar de pony's toe. 'Lisa, ga je mee samen op een pony?' vraagt Kwaku. 'Tuurlijk,' zegt Lisa. Kwaku springt als eerste op de pony. Dat doet hij zonder moeite. In Afrika klom hij vaak op een olifant, dus een pony is heel makkelijk voor hem. 'Lisa, nou jij! Kom op! Spring maar,' zegt Kwaku tegen Lisa. Maar het gaat niet zo makkelijk. Lisa glijdt elke keer weer van de pony. Dan wordt Lisa door een meneer geholpen. Huppakee ... Lisa zit nu achter Kwaku op de pony. 'Veel plezier, jongens,' zegt de meneer.

Kwaku spoort de pony aan om te lopen. Maar oeps ... Lisa valt meteen van de pony op haar billen. De kinderen die staan te kijken, lachen haar keihard uit. Lisa vindt dat niet leuk en begint te huilen. Kwaku vindt het heel gemeen dat ze Lisa uitlacht. Hij springt van de pony af en rent snel naar Lisa toe om haar te troosten. Hij trekt haar overeind en veegt haar tranen weg. 'Kom op, Lisa, laat ze maar lachen. Zullen we naar de glijbaan gaan?' vraagt Kwaku. Ze lopen weer hand in hand naar de volgende attractie toe. De hele dag hebben ze samen veel pret. Aan het einde van de dag rijdt de bus weer terug. Moeder komt Lisa ophalen. Ze is benieuwd hoe het met Lisa gegaan is.

Enthousiast loopt Lisa samen met haar nieuwe vriend naar haar moeder toe. 'Mama, kijk! Ik heb een nieuwe vriend. Hij heet Kwaku.' Lisa pakt snel de hand van Kwaku vast. Kwaku wordt er een beetje verlegen van. 'Hij komt uit Afrika,' zegt Lisa. Kwaku kijkt de moeder van Lisa aan en zegt: 'Afrrika'. Mama glimlacht en legt Kwaku uit dat Lisa de letter 'r' niet kan uitspreken. Kwaku vindt het wel grappig. Lisa's moeder geeft Kwaku een hand: 'Ik ben de mama van Lisa.'

Lisa en Kwaku nemen afscheid van elkaar. 'Tot morgen,' zegt Lisa. 'Dag,' zegt Kwaku.

In de auto praat Lisa haar moeder de oren van het hoofd over haar nieuwe vriend Kwaku, over Afrika en de wilde dieren in Afrika, over de pony, de glijbaan ... Opeens is het stil. Dan hoort mama: 'Grrrrr ... pfff ... grrrrrr ... pfff ...' Mama kijkt in haar achteruitkijkspiegel. Ach ... Lisa is in slaap gevallen. Ze snurkt zelfs! Wat zal ze moe zijn. Moe, maar blij met haar nieuwe vriend uit Afrika, glimlacht mama.

Denise de Jongh-Rekwest

Kijk ... ik ben al groot

De zon komt op. Dino ligt lekker te slapen onder het laken. Mama tilt een punt van het laken op en kietelt Dino onder zijn voet. 'Wakker worden slaapkop ...' zegt mama met een zachte stem. Dino strekt z'n armen, draait zich op z'n zij en slaapt verder. Mama raakt hem aan en zegt: 'Goedemorgen m'n kind ... vandaag is er feest op school.' Roswin, de beste vriend van Dino op school, wordt vandaag zes jaar. Binnenkort gaat Roswin naar de grote school. Meteen springt Dino op met een grote glimlach. Dino antwoordt: 'Goedemorgen maaaa.' Hij geeft zijn moeder een knuffel en een kus. Vandaag wordt een leuke dag.

Dino wordt bijna vijf jaar. En toch wil hij nog steeds dat mama hem helpt met aankleden. Maar vandaag niet! Vandaag gaat hij mama verrassen. Grote kinderen kleden zichzelf aan. Niemand helpt Roswin bij het aankleden. Nee, nee! Dus, mama hoeft Dino ook niet meer te helpen. Nooit meer! Gehaast kijkt hij rond. Hij zoekt de kleren die mama heeft klaargelegd. Onder zijn bed ziet hij zijn nieuwe rode gympen. Die zijn vet joh! Ze hebben geen veter, ze hebben iets dat klinkt als krrrrt als je het los maakt. En wanneer je ermee loopt gaat er een rood lichtje aan en uit. Roswin heeft ze ook. Die van hem zijn blauw met blauwe lichtjes. Snel trekt Dino zijn gympen aan. Wanneer hij klaar is zegt hij: 'Kijk ... ik ben al groot.'

'Dino!' Roept mama vanuit de keuken. Dino is nog lang niet klaar. Op zijn lip lijkt zich een snorretje van zweet te vormen. Hij wil zijn poloshirt aandoen voordat mama zijn kamer in komt. Maar, hoe ...? Het poloshirt blijft om zijn nek hangen. Eén arm is door een armsgat gestoken. De andere wil er niet doorheen. Dino heeft geen tijd te verliezen. Met het poloshirt voor de helft aan, haalt hij zijn favoriete jeans uit de la. Deze jeans heeft een rits en een knoop. Het is zijn grote jongens jeans. Dino's tong steekt half uit zijn mond. Tegen zichzelf zegt hij: 'Ik trek al mijn kleren helemaal zelf aan.' Hij gaat op bed zitten en steekt zijn voet in de pijp van z'n broek. Zijn voet blijft in de broekspijp steken. Dino duwt met al zijn kracht en zegt: 'Het moet lukken!'

Mama roept alweer: 'Dino ... heb je al gedoucht? Doe snel, het wordt laat.' Dino geeft geen antwoord. Hij wil mama verrassen. Dino begrijpt niet waarom het hem niet lukt om zijn voet in de broekspijp te steken. Dino trekt zijn voet weer uit de broek. Maar ... zijn voet wil er nu ook niet meer uit. Dino krijgt zin om te huilen. Maar hij huilt niet, want grote kinderen huilen niet toch? Zijn juffrouw zegt altijd: 'Grote kinderen blijven proberen totdat het lukt.' Dino staat op. Het licht van zijn gympen schijnt door zijn broek heen. Aha ... het zijn mijn gympen die in de weg zitten. Oef ... hij trekt. Maar wat hij ook doet, noch zijn gymp, noch zijn voet kunnen er uit. Aah... hij trekt en zwaait heen en weer als een gek. Hij staat op één been te springen en te springen en dan ... BOEM! Dino valt tegen het boekenrek naast zijn bed. Het rek met alle boeken dondert naar beneden. 'Au, au, au...' schreeuwt hij.

Snel komen mama en papa kijken wat er is gebeurd. Ze vinden Dino snikkend tussen alle boeken: 'Ik ik ik... wilde mama v-v verrassen. Ik ben v-v vandaag ook groot, net als Rosw-w-win.' Papa tilt Dino op en zet hem op het bed. Papa merkt iets op. Hij knipoogt naar mama. Mama zegt rustig: 'Ach jongen, je gympen trek je pas als laatste aan. Je hebt het in ieder geval wel geprobeerd! Dat is goed! Maar ... je bent vergeten te douchen hè? Papa helpt Dino om zijn voet en gymp uit de broek te halen. Mama pakt alle boeken op en zet ze opzij. Fluisterend zegt papa iets tegen Dino. Dino lacht en rent naar de badkamer.

Terwijl Dino doucht, legt papa zijn kleren klaar om aan te trekken. Alles ligt netjes op zijn bed naast elkaar. Op zijn kussen heeft papa een onderbroek gelegd. Naast zijn onderbroek liggen zijn sokken. Naast zijn sokken ligt zijn poloshirt. Naast zijn poloshirt ligt zijn jeans. Op de vloer, voor zijn jeans .. zijn gympen. Op deze manier kan Dino zich aankleden zonder vast te komen zitten. Voordat papa de kamer uitgaat zegt hij: 'Hé kampioen, denk eraan dat grote kinderen blijven proberen totdat het lukt, ok?!' Dino antwoordt: 'Uhum!'

Het lukt Dino om BIJNA alles in zijn eentje helemaal goed aan te trekken. Wanneer Dino zijn gympen aandoet, heeft hij het gevoel dat ze een beetje knellen. Meteen herinnert hij zich een verhaaltje dat mama hem heeft verteld. In het verhaal schreeuwt de grote teen van een kind: 'Au... je knijpt me fijn, je knijpt me fijn!' Dino doet een paar stappen. Hij kan bijna zijn eigen grote tenen horen schreeuwen. 'Au... je knijpt me fijn, je knijpt me fijn!' Hij verwisselt zijn gympen van de ene naar de andere voet. Ja, nu is het wel goed! Roswin zal vandaag zeker ook zijn gympen dragen. Dino wil vroeg op school aankomen. Mama geeft Dino een kus op zijn hoofd. Zij zegt: 'Vandaag wordt je beste vriend zes jaar. En vandaag heb je laten zien dat jij ook een grote jongen bent.' Dino draait zich om naar papa. Papa knipoogt naar hem.

Diana Marchena-Martes

Vrienden geheim

Lucia en ik zitten naast elkaar op het trapje van de veranda.
'Robin, ben je mijn vriend?' vraagt Lucia.
'Ja!' Ik draai me verbaasd naar haar om. 'Waarom vraag je dat?'
Lucia kijkt me aan met haar donkere ogen.
Ze woont tegenover mijn huis.
Eigenlijk woon ik tegenover haar huis, want ik ben hier nieuw.
Ik kom uit Nederland en ik heet dus Robin.
Sinds kort werken mijn ouders op Aruba.
Lucia is op Aruba geboren, net als haar moeder en haar oma.
Ze is wel aardig. Ze doet soms anders dan ik gewend ben ...

'Kun je een geheim bewaren?' vraagt Lucia.
'Is het een groot geheim?'
Lucia knikt. 'Vrienden vertrouwen elkaar,' zegt ze.
'Daarom wil ik zeker weten of je mijn vriend bent.'
'Ik ben je vriend,' antwoord ik.
'We gaan!' beslist ze. 'Op jouw fiets.'

Even later rijden we de weg af. Lucia heeft zelf geen fiets.
Ze past bij mij voor op het stuur, want ze is niet zo groot.
Heuvel af, gaan we iets te hard. Mijn stuur trilt in mijn handen.
Thuis ga ik daar natuurlijk niets over zeggen.
Daarna loopt de weg weer omhoog. Ik moet flink trappen om vaart te houden.
Links en rechts van de smalle weg groeien hoge cactussen.
Met mijn fiets het cactusbos inrijden, lijkt me niet fijn.
'Robin, gas geven,' roept Lucia. 'Of zal ik mee rennen?'
'Het gaat wel,' hijg ik.
Ik duw de trappers weg, zo hard ik kan. Mijn T-shirt plakt aan mijn lijf.
Op dit moment vind ik Aruba vooral gloeiendheet.

'We zijn er!' Lucia springt van de stang.
'Deze oude ommuurde tuin hier heet Casibari.'
Ik zet mijn fiets tegen een oude muur van gestapelde stenen.
'Water,' zeg ik hijgend en haal de fles uit mijn rugzak.
We nemen om de beurt een slok.
'Wat is hier te beleven?'
Lucia haalt haar schouders op.
'Dat kan ik jou niet zomaar vertellen,' antwoordt ze.
'Ik wil het geheim met je delen.'
Echt Lucia. Ze praat soms in raadsels.
En als ze iets bedacht heeft, dan moet het ook gebeuren.
Vandaar dat we op deze fietstour met onbekende bestemming zijn.
Zeg maar op survivaltocht.
Ik veeg met mijn mouw het zweet van mijn gezicht.

Bij de ingang van de tuin staat een groot bord met tekst. 'Kun jij die Engelse woorden vertalen?' vraagt Lucia. Ze schudt haar donkere haar over haar schouders naar achteren.

'STOP EVEN, staat er, EN LEES DIT VOORDAT JE NAAR BINNEN GAAT. DEZE OUDE STENEN MUUR STAAT OP HEILIGE GROND.'

Is de tuin Lucia 's geheim? Dat kan niet, want hier komen veel meer mensen!

Achter ons klinkt luid gepraat en gelach. Een groep toeristen verlaat een touringcar en wandelt naar de ingang. Lucia en ik worden met de bezoekers mee naar binnen geduwd.

Verbaasd kijk ik rond in de tuin. Middenin staat een enorme rots, zo groot als een reus.

De toeristen, mannen en vrouwen in zomerse kleding, lopen direct naar deze grote rotsformatie.

Ze klimmen puffend naar boven. Iedere stap leggen ze vast met foto's of met video.

Lucia trekt aan mijn arm. 'Kom,' zegt ze. 'Er is hier veel meer te zien...'

We lopen door de tuin over een smal paadje afgezet met kleine stenen.

Het pad loopt tussen hoge cactussen en ranke bomen door.

'Dit is de *calbas*.' Lucia groet een bloeiende boom met een knikje.

'En deze boom met prachtige kronkeltakken is een *watapana*.

De vrucht heet *dividivi*. Dat heeft oma me geleerd,' vertelt ze trots.

Lucia blijft staan. Het geroezemoes van de toeristen is ver weg.

Om ons heen is het stil.

Vreemd, het is net of er iemand naar me kijkt, terwijl hier geen andere mensen zijn.

Ik draai me om. Nu pas valt een grote ronde rots me op. De steen kijkt me vriendelijk aan.

'Kunnen stenen kijken?' vraag ik.

'Ja, deze wel,' fluistert Lucia. 'Al die rotsen leven nog, terwijl ze oeroud zijn.'

'Uit de indianentijd?' vraag ik.

'Nog van lang daarvoor,' antwoordt Lucia. Ze loopt verder. Het ritselt tussen de takken en blaadjes langs het pad.

Kleine hagedisjes glijpen weg. Het pad loopt langs een boom met een dikke stam.

Door de fijne, groene blaadjes valt zonlicht op de dikke bovengronde wortels.

Lucia legt voorzichtig haar hand op de stam.

Ze gebaart me om dat ook te doen en sluit haar ogen.

De ruwe stam prikt een beetje in mijn handpalm.

Dan glijden mijn gedachten omlaag. Langs de stam in de wortels van de boom en nog dieper.

Ik voel het aan mijn voeten. Ze staan op een enorm wortelkleed.

Zoef! Opeens vlieg ik langs de stam omhoog. Hoger dan de kruin.

Misschien wel verder dan ik kan kijken, als ik mijn ogen open zou hebben.

Helemaal omhoog naar een kruin, die zo groot is dat ik het niet na kan vertellen.

Hoog daarboven is het wonderlijk mooi.

Net een paleis met glanzende torens en kristallen deuren.

Ik zou hier wel willen blijven. Op dat moment vlieg ik terug.

Even later sta ik weer beneden, op mijn voeten. Ik open mijn ogen.

Ik voel me blij en zo sterk als ... een reuzenrots.

Lucia houdt mijn hand even vast. Haar ogen glanzen.

Haar geheim blijft haar geheim, net als mijn beleving de mijne is.

Lucia heeft me in vertrouwen genomen.

Ik ben haar vriend en zij mijn vriendin.

Dat voelt superfijn.

Echte vrienden begrijpen elkaar, zonder dat ze iets hoeven te zeggen.

Euelien van Dort

De twee J's

Johan en Jerry zijn super opgewonden. Het is vrijdag! Lekker weekend, maar het is geen gewoon weekend ... de jongens gaan vissen met James, de vader van Johan en twee van zijn vrienden.

Na school is Jerry met Johan meegegaan naar zijn huis. Johan lacht als hij de volle tas van zijn vriend ziet: 'We blijven maar twee dagen weg, hoor Jerry.'

'Ach, ik heb er niet veel in gedaan. Die tas is gewoon veel te klein,' antwoordt Jerry met pretogen.

'Ja, ja, ja, zal wel,' plaagt Johan zijn vriend. 'Kom, mijn vader wacht op ons. We vertrekken meteen.'

Jerry loopt achter zijn vriend aan. Hij vindt alles zo spannend. Hij houdt van avontuur.

'Hé J's, zijn jullie er?' zegt James. Jerry maakt kennis met Benito en Ricardo, de twee vrienden van oom James.

'Zo, dus jullie gaan voor het eerst mee?' vraagt Ricardo aan de jongens.

'Ja, we zijn nog nooit gaan vissen,' antwoordt Johan. 'En we zijn erg nieuwsgierig naar alles, toch Jerry?'

'Ja, en wij hopen ook een dikke slang of een wild dier te zien,' zegt Jerry.

'Wat? Ik weet niet zeker of ik die wel wil zien.' Johan rilt al bij het idee. Hij is niet zo stoer als zijn vriend.

'Je bent toch niet bang?' De mannen lachen.

Maar dan zegt de papa van Johan heel ernstig: 'Jongens, gaan vissen en of jagen is altijd een avontuur, maar het is geen spel. Je moet voorzichtig zijn. Ga nooit zomaar alleen het bos in of de rivier op. Blijf altijd bij ons in de buurt. Is dat begrepen?'

De jongens knikken. In de pick-up van Benito rijden ze naar de rivier, waar de boot ligt. Jerry en Johan helpen mee om alle spullen in de boot te zetten en daarna varen ze de rivier op. De jongens kijken hun ogen uit. Ze zien veel vogels die langs de oever van de rivier in de modder pikken. Johan wijst naar een vogel met een visje in zijn snavel. Beide vrienden maken flink wat foto's met hun mobiele telefoons. Na een hele poos varen, stoppen ze op het midden van de brede rivier. Benito, Ricardo en James hebben hun hengels al klaar en gooien die uit. De jongens doen de heren na en kijken met spanning naar hun dobber.

Plotseling gilt Johan: 'Mijn dobber gaat onder. Ik heb beet!' Hij rukt aan zijn hengel en een grote vis spartelt aan zijn haak. De anderen lachen als ze zien hoe hij tevergeefs de vis van de haak probeert te halen. Ricardo helpt even mee en de vis wordt in een box gedaan. Dan vangt Jerry ook een vis. Die van hem is veel groter. Die wordt ook in de box gestopt. De mannen blijven hengelen, totdat ze genoeg vis hebben voor het avondeten. Ze halen het anker op en leggen een tijdje later aan bij een open plek in het bos.

Nadat ze alle spullen uit de boot hebben gehaald, zetten Ricardo en Benito drie tenten op. James gaat met de jongens droog hout verzamelen. Daarmee maken ze een kampvuur. De vissen worden gegrild. De jongens eten de vis heerlijk op met brood. Ondertussen is het al pikkedonker. Johan en Jerry spelen op hun telefoons.

'Sparen jullie je batterij, jongens,' zegt Benito.

Johan doet zijn telefoon uit en haalt zijn zaklamp uit een tas.

'Ik heb nog 55% batterij. Ik doe mijn mobiel niet uit, want ik heb mijn extra oplader ook meegenomen,' zegt Jerry. 'Oom James, mogen we wat foto's maken?'

'Natuurlijk, maar niet te ver het bos in gaan', antwoordt James.

De jongens lopen naar de rand van het bos en zoeken naar beestjes om foto's van te maken. Terwijl ze een grote kever aan het bewonderen zijn, horen ze heel dichtbij een geluid. Johan schrikt en kijkt hoever ze van het kampvuur zijn.

'Waarom kijk je zo verschrikt? Ik hoor het geluid vlakbij. Kom, laten we snel gaan kijken.'

'Nee, ik ga niet,' zegt Johan en maakt aanstalten om terug te lopen.

'Jij bent ook altijd bang, wel, dan ga ik wel alleen,' antwoordt Jerry.

'Ik ben niet bang.' Stoer loopt Johan als eerste het bos in.

Het geluid klinkt steeds dichterbij, maar de jongens zien niets. Ze lopen verder en schijnen overal met hun lampen.

'Zie je, er is niets. Ik wil terug naar de anderen,' zegt Johan.

'Ach kom, ik weet bijna zeker dat het een dier is.'

'Nee, we zijn al veel te ver in het bos. Kom we gaan terug!' roept Johan. Maar dan lichten twee enge ogen op en een kop wordt zichtbaar. Het is inderdaad een dier en verblind door het licht rent het geschrokken weg. Jerry wil koste wat het kost een foto maken en hij rent achter het beest aan. Johan roept geschrokken: 'Jerry, Jerry, kom terug.' Maar zijn vriend is al verdwenen. Angstig draait Johan zich om, maar ziet helemaal niets dan enkel donker bos. Waren ze al zo ver weg van het kamp? Hij weet niet meer welke kant hij op moet. Hij loopt terug, maar het lijkt alsof hij verder weg gaat.

Hij hoort zoveel geluiden. Hij wordt alleen maar banger. Hij begint te huilen. En ineens hoort hij de stem van zijn vader: 'Johan, Jerry!'

'Papa, ik ben hier!' gilt hij.

'Ik hoor je, Johan. Blijf waar je bent.'

'Papa,' roept Johan luid.

'We zijn al dicht bij je.' Dan ziet Johan zijn vader.

Blij omhelst James zijn zoon en vraagt: 'Waar is Jerry?'

'Ik weet het niet.' En Johan vertelt wat er is gebeurd.

'Wat! Nu weten wij niet waar hij heen is.'

De mannen kijken elkaar aan. Ze kennen het bos zelf ook niet goed. Ze kunnen ook verdwalen. Maar Jerry alleen laten, dat kan ook niet.

Ze roepen Jerry's naam, maar er komt geen reactie, ze horen alleen maar bosgeluiden. Na een poos zoeken, besluit Benito om met Johan terug te lopen naar het kamp, terwijl de andere twee verder gaan met zoeken.

Terug in de kamp gaat Johan bij het vuur zitten wachten. Hij is erg verdrietig. Benito praat opgewekt met hem en zegt dat ze Jerry vast wel vinden. En inderdaad! Na een tijdje horen ze stemmen. Ook de stem van Jerry.

'Jerry, je bent terug!' gilt Johan en hij rent zijn beste vriend tegemoet! De twee Js omhelzen elkaar.

'Sorry, wat ben ik toch dom geweest,' zegt Jerry. 'Ik rende zomaar achter het dier aan. Het was best eng in het donker met al die onbekende geluiden. En een foto heb ik toch niet kunnen maken, de batterij was op.'

'Foto of geen foto, ik ben blij dat jij er bent. Zoiets doen we nooit meer.'

Streng kijken de mannen naar de jongens.

'Anders mogen jullie niet meer mee!' zegt James. 'Gelukkig heeft een groep jagers je gevonden, Jerry, en kwamen ze ons tegen. Wat een avontuur! Jullie hebben morgen veel te vertellen aan jullie vrienden.'

'Sorry, papa.'

'Sorry, oom James.'

'Het is al goed, jongens. Eind goed, al goed. En nu naar bed!'

Als ze in de tent liggen, zegt Johan lachend: 'Ik zal er maandag een verhaal over schrijven op school.'

'En wat wordt de titel?' vraagt Jerry.

'De koppige Jerry?' plaagt Johan.

Nog voor ze in dromenland belanden, zegt Jerry: 'Of, De bange Johan?'

'Ha, ha, ha, slaap lekker, vriend,' antwoordt Johan en beide jongens vallen als een blok in slaap.

Indra Hu

Daar heb je vrienden voor

'Ga je weer janken?' vraagt Hans gemeen. Voor de zoveelste keer ben ik van mijn fiets geduwd door vijf jongens die al op de middelbare school zitten. Ze wachten me op als ik uit school kom. Ik zit in de zesde klas. Al vanaf heel jong ben ik de langste van de klas. Maar of ik daar nou blij mee moet zijn?

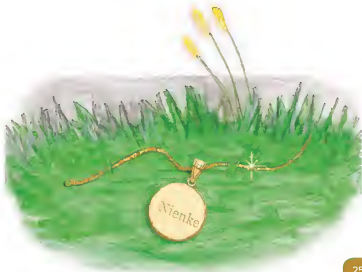
Ik ben op mijn knie gevallen en wrijf over de pijnlijke plek. De tranen springen me in de ogen. Er zit een gat in mijn broek. Zal mijn moeder blij mee zijn.

'Dat zo'n slimme jongen meteen een potje moet janken, zeg, bij een schrammetje op zijn knie,' lacht Hans. Hans is groot en sterk. En de broer van mijn beste vriend Dirk. Dirk zit bij mij in de klas. Hij weet niet dat ik al wekenlang word gepest. Die jongens hebben er lol in om mij aan het huilen te maken.

Ik weet niet wat ik moet doen. Mijn vader zegt steeds: 'Je bent een grote jongen, sla die Hans eens op zijn smoel. Dan houden ze vanzelf op met pesten.' Maar ik houd helemaal niet van vechten. Vechten lost volgens mij nooit iets op. Ik heb al geprobeerd om er over te praten. 'Waarom pakken jullie mij steeds?' heb ik gevraagd. 'Pak gewoon jongens van je eigen leeftijd.' Maar daar kreeg ik geen antwoord op.

Vandaag fiets ik weer naar school. Ik woon een beetje buiten het dorp. Het is een mooie, warme lentedag. Ik fiets mijn vaste route naar school en opens word ik klemgereden door vijf fietsen. De pesters hoeven blijkbaar zelf nog niet op school te zijn. Mijn gymtas wordt van de bagagedrager gerukt en aan Hans gegeven. Hij maakt de gymtas open, haalt mijn gymshirt eruit en gooit het in de sloot. Dan pakt hij een voor een mijn gym schoenen er uit, en gooit die achter mijn shirt aan. En dan hop, ook de handdoek en de gymtas gaan de sloot in, alleen mijn gymbroek valt uit de tas op de grond. Fijn, denk ik, dan ligt die in ieder geval niet in de sloot.

Dan trekken twee jongens me van mijn fiets en word ik bij mijn schouders vastgepakt door Hans. 'Oh kijk,' zegt hij, 'de professor heeft een meidenketting.' Hij pakt het kettinkje vast en trekt er heel hard aan. Het is een dun gouden kettinkje met een hangertje eraan. 'Nienke' staat er op. Nienke is mijn zusje. Zij is vorig jaar overleden aan leukemie. Het kettinkje breekt en Hans gooit het zo op de grond. Er knapt iets in mijn hoofd. In een beweging trek ik me los van de twee jongens, spring bovenop Hans die op de grond valt. Mijn hand vormt zich tot een vuist en met een stevige slag landt mijn vuist op de neus van Hans. Zo die zit, denk ik, terwijl ik het bloed uit zijn neus zie lopen. Voordat ik hem nog een klap kan geven, word ik aan alle kanten vastgepakt door de vrienden van Hans. Ik vecht en draai me los, pak mijn gymbroek mee, spring op mijn fiets en race zonder om te kijken naar school.

Toeval bestaat niet, maar als ik mijn fiets in het fietsenrek heb gezet, is Dirk de eerste die ik op het schoolplein zie staan. Het lijkt alsof hij op me heeft staan wachten. Hij ziet de verwilderde blik in mijn ogen en komt naar me toe lopen. 'Wat is er met jou gebeurd?' vraagt Dirk. Ik stotter en stamel en probeer te praten. Ik begin over mijn hele lijf te trillen, zak door mijn knieën op de grond, sla mijn handen voor mijn gezicht en begin te huilen. Dirk gaat naast me zitten en slaat een arm om mijn schouder. 'Rustig maar, Benjamin,' sust hij. 'Rustig maar.' Hij helpt me overeind en we lopen de school in. Dirk haalt een glasje water. Ik neem een slokje en zucht een paar keer diep. Ondertussen staan bijna alle klasgenoten om ons heen.

Met horten en stoten, snikken en zuchten, vertel ik het verhaal over Hans en zijn mannen, over het opwachten, het pesten en over mijn gymkleden en het kettinkje van Nienke. 'Mijn broer,' roept Dirk boos, 'heeft mijn broer dat allemaal gedaan?! Waarom heb je mij niks verteld?'

'Ik hoopte dat ze er mee zouden stoppen, Dirk. En ik was bang dat jij mijn vriend niet meer zou willen zijn.'

Dan merk ik dat ik mijn gymbroek nog in mijn hand geklemd heb. En, oh nee, het kettinkje van Nienke. 'Ik heb Hans vandaag wel een bloedneus geslagen,' zeg ik. 'Alleen liggen mijn gymkleden en mijn kettinkje van Nienke nog daar ...'

Meester Hellings komt het klaslokaal binnenlopen. 'Iedereen op zijn plaats, we gaan beginnen,' roept hij streng. Hij geeft me geen kans om te vertellen wat er aan de hand is. Hij ziet het niet eens. 'Pak jullie rekenboek, we gaan meteen aan de slag.'

In de pauze zie ik dat Dirk met de andere jongens van de klas staat te smoezen. Wat voert hij in zijn schild? Ik maak me op dat moment vooral zorgen over de gymles. Ik heb alleen een gymbroek om aan te trekken en besluit nog een keer te proberen om het meester Hellings te vertellen. Hij zit achter zijn computer als ik het klaslokaal binnenloop. 'Meester Hellings,' begin ik als hij vragend opkijkt, 'mijn gymspullen zijn vanochtend door een groepje jongens in de sloot gegooid. Ik heb alleen nog een gymbroek.' En alsof het de normaalste zaak van de wereld is dat jongens je gymspullen in de sloot gooien, zegt hij: 'Dan gym je toch gewoon in je gymbroek. Daar hoef je me niet voor te storen.' En hij gaat weer aan het werk op zijn computer.

In de kleedkamer staat Dirk naast me. 'Je hebt een rooie streep in je nek,' zegt hij. 'Dat is zeker van het kettinkje van Nienke.' Ik voel in mijn nek en daar prikt inderdaad een dikke kras. Op blote voeten en met alleen een gymbroek aan doe ik mee aan de gymles, gelukkig gaan we turnen en niet voetballen.

Na school komt Dirk achter me aan: 'Wacht even, Benjamin, ik ga met je mee. Mijn broer en die andere gasten staan je vast op te wachten.' 'Dat is toppie, Dirk,' zeg ik en ga mijn fiets halen.

Van veraf zie ik al dat de jongens op de plek staan waar ze me altijd opwachten. Ik word er zenuwachtig van, maar het geeft me vertrouwen dat Dirk met me is meegegaan. Hans zal zijn eigen broer toch niks aandoen?

Als we vlakbij het groepje jongens zijn, zie ik dat er een mijn gymtas in zijn handen heeft. 'Sorry, Benjamin,' zegt hij en geeft mijn gymtas aan me terug. Hans wil wat zeggen, maar weet even niet hoe. 'Ja, Hans, nu is het jouw beurt om een grote jongen te zijn,' zegt Dirk.

Dan loopt Hans naar me toe. Ik doe een stap achteruit, bang voor een uithaal. Ik zie dat zijn neus een beetje blauw is en opgezwollen. Ook zie ik aan zijn ogen dat hij heeft gehuild. 'Sorry, Benjamin,' zegt hij opnieuw. 'We hadden je nooit zo mogen pesten. Hier heb je het kettinkje van je zus weer terug.'

Dirk slaat zijn arm om mijn schouder en fluistert in mijn oor: 'Ik heb mijn moeder gebeld en alles verteld. Zij was heel erg boos. Als je nog eens iets hebt, vertel het me dan gewoon, want daar heb je vrienden voor.'

Jeroen Hoogerwerf

Zia en de Mamoendengue

De droevigste dag voor Zia was de dag dat haar geliefde Madu overleed. Zia had geen vader. Ze leefde samen met haar moeder en oma. Daarom kwam de klap hard aan toen haar oma hen verliet.

Madu lag al een tijdje ziek in bed. 'Zia mijn kind, kom even luisteren,' riep ze haar kleindochter bij zich. Zia kon Madu's stem amper horen, zo verzwakt was ze. Vanonder haar lakens haalde Madu iets tevoorschijn. 'Dit is speciaal voor jou,' zei oma en gaf Zia een lappenpop. De pop was iets groter dan haar hand. Ze leek op Zia, met de gestreepte broek en rode bloes die Zia zo graag droeg. Zelfs de kleur van de pop was hetzelfde bruin, en het haar ... Zia keek naar Madu, er verscheen een piepklein lachje op het gezicht van haar grootmoeder. 'Zelfs haar h ar heeft u precies zoals het mijne gemaakt!' juichte Zia terwijl ze de witte krul tussen de wilde haren bewonderde. 'Zorg voor deze pop zoals je voor jezelf zorgt,' zei Madu. 'Geef haar eten en drinken, maar bovenal ... geef haar heel veel liefde, want ze zal er altijd voor je zijn. Vergeet dat niet.' Zia hield de pop dicht bij haar hart en beloofde oma dat ze dat allemaal zou doen.

Al zou de leegte die Madu achterliet altijd blijven, toch probeerde Zia op allerlei manieren haar vrolijkheid terug te vinden. Maar dat viel niet mee. Thuis groeide de stilte zonder Madu's gelach en gezang. Op school voelde ze zich nog eenzamer. Er waren wel twee meisjes waar Zia dolgraag vriendinnen mee wilde worden. Maar wat Zia ook deed, wat ze ook zei, wat ze ook aantrok, de meisjes vonden haar niet bij hen passen.

'Waarom verf je dat witte plukje niet?' zeurden ze. 'Oude mensen hebben wit haar. Waarom knip je het er niet af? Of doe een pet op.'

Toen Zia vertelde dat die witte haarlok waar ze mee geboren was iets speciaals betekende, lachten de twee vriendinnen haar schuddebuikend uit. Ze vonden Zia veel te vreemd. Alle kinderen vonden Zia te vreemd of te dun, veel te blij, veel te stil, veel te veel haar, veel te dit, veel te dat. In hun ogen was Zia alles behalve  en van hen. En al deden ze haar veel pijn, Zia bleef haar best doen om hun harten te veroveren.

Op een dag kwamen de twee vriendinnen zomaar aanwaaien, voor het eerst, met een grote glimlach. Zia voelde haar maag kriebelen. Eindelijk! Ze zien me toch staan, dacht ze. De vriendinnen keken elkaar aan en spraken haar met een ernstige blik toe. 'Als jij de knoek* van de Mamoendengue** durft binnen te dringen vanavond, en een maanbloem uit haar tuin voor ons plukt ... dan worden we vriendinnen. Je mag zelfs in de pauze bij ons komen zitten,' beloofden ze Zia.

'De Mamoendengue?' vroeg ze. 'Maar ... is dat geen insect?'

Alweer lachten de vriendinnen haar uit. Ze konden niet geloven dat Zia nooit van de Mamoendengue had gehoord. 'Weet je dat niet? Ze woont ver weg, achter in de Mond**** van Boconco!'

Andere kinderen drongen nieuwsgierig dichterbij. 'Die gekke Mamoendengue?' 'Weten jullie dat ze katten  n honden eet?' 'En als ze geen rondzwervende dieren vindt, vangt ze kinderen om te koken.' Zia luisterde aandachtig. Ze had makkelijk terug kunnen krabbelen, het hele zaakje laten varen. En wat dan? Horen dat ze te schijterig is?

'Ik ga,' zei Zia. Alle kinderen waren doodstil. Zia's hart bonkte als de trommel van haar overleden oma. Er was geen weg meer terug.

Blij dat haar dochter eindelijk vriendschap had gesloten, liet Zia's moeder haar bij haar nieuwe vriendinnen logeren. De pop kon niet alleen achterblijven. Zia gaf haar een stukje brood en wat limonade, stopte haar in haar tas en vertrok.

Terwijl de zon onderging, liepen de drie meisjes tot de rand van de Mondì Boconco. 'Tot hier gaan we met je mee,' zeiden de vriendinnen. 'Loop maar door tot bij de stenen muur. Daarachter woont de Mamoendengue. Kan niet missen.'

Zia voelde een schok in haar buik. Alleen al de naam Mamoendengue joeg haar angst aan, laat staan wat haar verteld was: één oog naar de hemel, eentje naar de hel! Katten, honden ... kinderen ook! Ze kluift zelfs de botten af en verpulvert ze met haar scherpe zeeslangtanden! De sprieten op haar hoofd, als die van de kakkerlak, maar dan met gif!

'Wees niet bang, Zia,' suste haar pop. 'Ik ben hier, samen met jou.'

Zia was eerder bij de stenen muur dan ze zou willen. Wat nu? Met pop in de hand, verstopt achter de muur, gluurde ze naar het huis: oud zinken dak, muren van planken, groot erf. Waar zou de tuin met maanbloemen zijn? Terwijl Zia in het avondduister loerde, schrok een hard geluid haar op. Van waar kwam dat gerommel? Plotseling rende een horde katten en honden het erf op. 'Ah,' hield Zia haar adem in. Ze sperde haar ogen open toen het lawaai met pan en lepel naar buiten kwam. De Mamoendengue! De sprieten op haar hoofd leken slangen. Ze had armen en benen als mensen, een lichaam groot en rond als een ton. Met gebloemde tentjurk sjokte de Mamoendengue tussen de dieren. Die aten uit schotels, blikken en pannetjes. Aha, dacht Zia. Ze mest ze goed vet om ze daarna op te vreten. Zia walgde ervan.

'Wees niet bang Zia,' zei haar pop. 'Ik ben hier als je me nodig hebt.'

Buiten was het aardig donker. De Mamoendengue ging met de dieren naar binnen. Wat ging ze met hen doen? Zia sprong over het muurtje. Hoe sneller ze de maanbloem vond, hoe sneller ze hier weg kon. Maar al was ze nog zo stil, al deed ze nog zo voorzichtig, zodra ze op het erf neerkwam, versteende een golf van gehuil, gemiauwen en geblaf haar volledig. 'Maak je geen zorgen Zia, blijf rustig,' zei de pop. 'Geen kwaad kan jou overkomen. Ik ben bij je.'

'Wie is daar?' klonk een krachtige stem. Zia kon geen vinger bewegen. Het was alsof ze in muur was veranderd. De Mamoendengue draaide haar donkere hoofd. 'Maar kind! Wat zoek je op mijn erf?' De grote ogen van de Mamoendengue glommen in het duister. 'Shhh...' deed Zia's pop. 'Het komt allemaal goed.' Maar Zia kon geen woord uitbrengen. 'Heeft de kat je tong afgebeten?' vroeg de Mamoendengue. Toen pakte ze Zia's hand en nam haar mee naar binnen.

In het huis scheen overall licht en hing een heerlijke taart- of koekjeslucht. Hier en daar sliepen honden en katten. De meubels, gordijnen, schilderijen waren allemaal kleurrijk, net als de jurk van de ... 'Ahh!' Zia maakte een sprongetje toen de Mamoendengue haar aankeek met twee grote, schele ogen. Eén oog naar het zuiden, eentje noordwaarts. 'Ben ik zo lelijk?' schaterde de Mamoendengue met haar hele lichaam. Zia's pop lachte hard mee. De Mamoendengue had geen scherpe zeeslangtanden, zag Zia nu. Geen giftige sprieten op haar hoofd, maar verwrongen rastalokken, geen ... zonder na te denken vroeg Zia haastig: 'Me... Me... Mevrouw Mamoendengue ee... ee... eet u ook ka... katten en honden?' Het verbaasde gezicht van de Mamoendengue ontplofte in gelach waarbij de tranen uit haar ogen sprongen. Toen ze weer op adem was, opende ze haar oven. Zia rook de zoete geur van puddingbrood. 'Deze Mamoendengue is een zoetekauw. Er jij? Waar hou jij ... eh, wat is je naam?' De Mamoendengue die in het echt Mamoena heette, vond Zia's naam én Zia's haar mooi. Toen Zia haar vertelde over haar vriendinnen, lachte Mamoena tot ze weer serieus werd. Zij en je pop, eet jullie puddingbrood maar op, dan zal ik jullie wat laten zien.'

Zia en haar pop smulden van het puddingbrood en volgden Mamoena. Het was niet meer zo donker buiten. De maan was groot en rond. Toen ze bij Mamoena's tuin waren, zag Zia de maanbloemen meteen. Er waren geen andere zo mooi als deze grote witte bloemen. Ze stonden als heldere lichtjes in de nacht. Mamoena plukte een van de bloemen: 'Neem aan mijn kind.' Toen Zia de bloem aannam, lichtte haar witte krul op in het licht van de maan. De witte krul van haar pop net zo. Mamoena, Zia en haar pop glimlachten alle drie. 'Herinner je je nog wat ik zei?' vroeg Mamoena. Zia knikte een paar keer zodat Mamoena wist dat ze had begrepen wat ze moest doen. 'En je bent hier altijd welkom. Niet vergeten.'

Zia en haar pop zwaaiden Mamoena gedag. Met het maanlicht in hun haar en op de bloem, vonden ze hun weg terug naar de rand van de Mondí Boconco, waar de twee vriendinnen hen opwachtten.

'Neem aan, mijn vriendinnen,' zei Zia met stralend haar. Stormverbaasd als aan land gespoelde vissen, pakten de vriendinnen de magische maanbloem van Zia aan. 'Ohhh,' zuchtten ze tegelijk. Maar voordat ze iets konden zeggen, floepte het licht van de bloem uit. De vriendinnen wisten niet wat ze moesten denken, laat staan doen. Met open mond keken ze hoe Zia de bloem van hen overnam en weer liet oplichten.

'Kom mee!' riep Zia. 'Ik heb jullie veel te vertellen.'

Zia voelde een kriebel in haar buik. Ze was niet alleen. Ze had haar moeder, haar pop, Mamoena, de mooie herinneringen aan Madu, maar nog belangrijker ... ze had zichzelf! Dapper, mooi, wijs en met een groot hart vol liefde om te geven.

'Wees niet bang,' zei ze tegen haar vriendinnen. 'Ik ben hier als jullie bij me willen zijn.'

Liliana Erasmus

* Knoek: in Papiamentu *cunucu*, een plantage middenin de wildernis

** *Mamoendengue*: in Papiamentu *Mamundengue*, een insect dat op Aruba voorkomt, familie van de wantsen

*** *Mondí*: Arubaanse wildernis

Brip en Prok gaan vissen vangen

Op een eiland in de Caribische Zee wonen twee pelikaantjes. Het ene pelikaantje heet Brip en het andere Prok. Ze hebben ieder hun eigen nest, op de grond tussen de mangrovebomen. Brip en Prok zijn bijna even oud en bijna even groot. Ze hebben allebei een witte buik en bruine vleugels.

De twee pelikaantjes krijgen nog eten van hun mama's en papa's. Die pelikanenouders vliegen de hele dag van hun nest naar de zee. En van de zee terug naar de nesten tussen de mangrovebomen. Ze nemen elke keer lekkere visjes mee. Die hebben ze met hun snavel uit de zee gepikt. De visjes bewaren ze in hun keelzak.

Een visje voor Brip.
En een visje voor Prok.
Zo worden de pelikaantjes steeds groter.

Op een dag scharrelen ze tussen de nesten en komen ze elkaar tegen.

'Hoi,' zegt Brip. 'Ik heet Brip. En wie ben jij?'

'Ik ben Prok,' zegt Prok.

Vanaf die dag zijn ze vriendjes. Er zijn meer nesten met jonge pelikaantjes, op de grond en hoog in de mangrovebomen. In de meeste nesten zitten twee of drie jongen. Die heten Frak of Brum of Gork. Maar Brip heeft geen pelikantenbroertjes en geen pelikantenzusjes. En Prok ook niet. Daarom spelen ze met elkaar.

Ze kijken samen naar de blauwe lucht. Daar komen de vader en moeder van Brip en ook de vader en moeder van Prok net aanvliegen. Brip en Prok maken piepgeluidjes van plezier. Ze krijgen weer vis! De pelikantenpapa's en pelikantenmama's herkennen hun jongen aan de geluiden die ze

maken. Zo weten ze zeker dat ze de vis aan hun eigen pelikaanenkindertjes geven.

Prok pikt een stukje vis uit de snavel van zijn papa en zijn mama heeft ook nog vis voor hem. Brip krijgt ook stukjes vis van zijn papa en mama. En kijk, de grote pelikaanenvliegen alweer weg, om nog meer vis te zoeken. Zo worden Brip en Prok almaar groter en sterker.

De pelikaantjes kijken hun ouders verlangend na.

'Ik wou dat ik zelf kon vliegen,' zegt Brip.

'En ik wou dat ik zelf visjes kon vangen,' zegt Prok.

Ze klapperen wat met hun donzige vleugels, waar ze echt nog niet mee kunnen vliegen.

Een paar weken later lukt het vliegen al een beetje. Brip, die iets ouder is dan Prok, vliegt als eerste een stukje boven het eiland. Enkele dagen later kan Prok ook een stukje vliegen. Hij schommelt nog wel, maar hij komt al een heel eind van de grond.

In het begin vliegen ze samen nog laag en gaan ze niet zo ver. Als hun vleugels sterker zijn, vliegen ze hoger en verder. Brip kan het hoogst en het best vliegen. Prok wil visjes gaan vangen.

Als hun ouders weg zijn om vis voor hen te gaan halen, kijken ze elkaar aan.

'We gaan proberen zelf vis te vangen,' zegt Prok.

'Goed idee,' zegt Brip.

Samen vliegen ze naar de grote zee. Ze kijken allebei goed naar het heldere, blauwe water beneden. Prok ziet als eerste een paar vissen. Hij duikt er meteen op af. Plons! Met een visje in zijn snavel komt hij boven.

Op dat moment ziet Brip ook visjes en hij laat zich met opgetrokken pootjes als een blok naar beneden vallen.

Pets! Au! Dat doet pijn aan zijn zwemvliezen! Onder water ziet hij hoe de visjes alle kanten op schieten. Hij hapt naar links. En hij hapt naar rechts. Maar hij krijgt er niet één te pakken. Met een lege snavel komt hij boven.

Prok verslikt zich bijna in zijn visje van het lachen. Gauw doet hij zijn kop naar achteren en slikt het visje door.

'Malle Brip!' schatert hij. 'Je moet geen bommetje doen! Zo vang je nooit een vis!'

'Bommetje? Hoezo bommetje?' vraagt Brip verbaasd. 'Ik sprong gewoon in het water. Is dat niet goed dan?'

'Nee joh! Je moet met je kop naar beneden duiken!'

'O,' zegt Brip. 'Hoe kan ik dat nou weten? En hoe weet jij dat dan?'

'Ik heb gewoon gekeken hoe mijn papa en mama het doen,' zegt Prok. 'Kom, we proberen het nog eens. Doe mij maar na. Kop naar beneden, vleugels een beetje van je af en je snavel een stukje open.'

Samen vliegen ze omhoog. Prok doet het voor, precies zoals hij het heeft uitgelegd. Plons! En weer vangt Prok een vis.

'Oké,' zegt Brip, 'nu snap ik het.' Hij zoekt de zee af naar visjes. Als hij er een paar bij elkaar ziet, neemt hij een duik. Plons! Maar ook nu komt hij zonder visje boven.

'Wat deed ik nou weer fout?' roept Brip wanhopig.

'Ik weet het niet,' zegt Prok. 'Je dook nu wel goed.'

Wat de pelikaantjes niet weten, is dat hun ouders alles hebben gezien. Op een afstandje keken ze naar hun kinderen. De papapelikaan en de marnapelikaan vliegen naar hen toe.

'Het geeft niet, Brip,' zegt zijn vader. 'Het lukt ons ook niet altijd. Die visjes zijn heel snel! En je vist vandaag pas voor de eerste keer. Maar er is een gemakkelijkere manier. Kom maar met ons mee.'

De twee pelikanengezinnnetjes vliegen terug naar hun eiland en de papa van Brip roept alle pelikanenouders bij elkaar. Met een grote groep vliegen ze terug naar zee. Daar wachten ze tot ze heel veel vissen onder zich zien zwemmen. De hele zwerm pelikanen gaat lager vliegen en vlak boven de vissen beginnen ze allemaal tegelijk te klapwieken. Op die manier drijven ze de school vissen in een baai bij elkaar. Daar kunnen ze niet gemakkelijk uit ontsnappen.

'En nu duiken!' roept de papa van Brip. 'Er zijn er zo veel, zo dicht bij elkaar, nu kan het niet meer misgaan, Brip!' Brip duikt met hallopen snavel naar beneden en stort zich in de krioelende school vissen. Even later komt hij niet met één, maar zelfs met twee visjes in zijn snavel boven water! Hij werkt ze gauw naar binnen en voelt zich geweldig.

Prok is blij voor zijn vriendje. 'Zie je wel dat je het kunt!' roept hij enthousiast.

Vanaf die dag gaan de pelikanenvriendjes samen op vissenjacht. Prok kan nog steeds het beste vissen vangen. Brip kan nog altijd het beste vliegen. En elke dag eten ze zelf gevangen vis!

Mariska Hammerstein

Waar is mijn zwarte stip?

Tinchi, een lieveheersbeestje, ligt onder het groene blad van een plant te slapen. Plotseling voelt hij dat er iets op hem valt. 'Hey, wat is dat voor iets kouds?' Geschrokken kijkt het lieveheersbeestje in het rond. Hij begint heel hard te lachen. Het was een regendruppel die op zijn gezicht is gevallen en hem wakker heeft gemaakt. Heeft een waterdruppel Tinchi zo laten schrikken? Hahaha, dat kan toch niet!

Joepie, de zon komt op en zo begint een nieuwe dag. Wat zal ik vandaag gaan doen? Ik kan niet overal gaan rondvliegen, straks kom ik andere insecten tegen en ik wil niet met ze spelen, want ze zijn smerig en vies. Ze zouden mijn mooie rode vleugels met zwarte stippen vies kunnen maken, denkt Tinchi. Wat heeft die Tinchi toch een hoge dunk van zichzelf!

Tinchi is vreselijk trots op zijn zwarte kleur en op zijn rode vleugels met zwarte stippen. Iedere ochtend, zodra hij wakker wordt, telt hij hoeveel stippen hij heeft, bang als hij is om er ééntje te verliezen! Eén, twee, drie ... telt hij, totdat hij er zeven in totaal heeft geteld. Pas als hij alle stippen op zijn twee vleugels ziet, kan hij gerust zijn. Tijdens zijn wandeling tussen de struiken, komt hij meneer Vlieg tegen die hem heel vriendelijk groet. Maar omdat Tinchi denkt dat hij heel wat is, maakt hij geen tijd om terug te groeten. Met zijn neus in de lucht vliegt hij verder en dan komt hij meneer Zwarte Tor tegen. Jakkas, waarom is dit insect zo lelijk en smakeloos, kijkt hij niet in de spiegel? Als ik hem was zou ik niet eens het huis uit durven en rondvliegen, denkt Tinchi. Tinchi vliegt rond en heel tevreden met zichzelf zingt hij:

'OH WAT BEN IK TOCH EEN MOOI INSECT,
EN NIEMAND HEEFT ZULKE MOOIE STIPPEN
ZOALS DIE OP MIJN VLEUGELS, LA LA LA'

En dan komt hij de prachtig mooie Bibi de Vlinder tegen, met de kleuren oranje, geel, wit en zwart. Zij groet Tinchi met veel plezier. Maar, omdat hij zo in zijn sas is met zijn stipjes, kijkt hij Bibi de Vlinder zo kwaad aan dat ze schrikt en maakt dat ze wegkomt.

'Wat denkt dat insect met die vieze kleuren wel niet dat zij mij durft te groeten. Bah!
Ik ben veel mooier dan zij, van veraf kun je mijn zwarte stippen op mijn rug zien blinken.'

Ondertussen is Tinchi moe geworden van het vliegen en hij gaat op één van de grote bladeren zitten. Omdat het net daarvoor heeft geregend, hangt er een heel lekkere geur tussen de struiken. Het water heeft de groene bladeren gewassen en nu zijn ze mooi schoon.

Ineens glijdt Tinchi van het blad en valt, op zijn rug, op de grond. Tijdens zijn val, stoot hij één van zijn vleugels en ook zijn achterpoot zo hard dat het niet lukt om te lopen, laat staan om te vliegen.

'Help me, help me,' begint hij te schreeuwen. Maar geen enkel insect bekommert zich om hem.

Ineens komt meneer Mier, donkerrood en groot, in volle vaart naar hem toe. Tinchi denkt dat meneer Mier hem komt helpen. Maar meneer Mier heeft heel andere plannen. Hij heeft altijd al een hekel gehad aan Tinchi, dat verwaande insect, maar zijn stippen vindt hij wel heel mooi. Als meneer Mier ziet dat Tinchi zich niet kan verroeren, maakt hij gebruik van de gelegenheid, trekt één van de stippen eraf en gaat ermee vandoor. Tinchi schrikt hier zo van dat hij flauw valt.

Als Tinchi weer bijkomt, slaapt hij zich naar een boomstam en gaat daar even tegenaan zitten. Net naast hem hangt een grote druppel water aan een blad. Dat komt goed uit, omdat hij, zoals in een spiegel, kan zien of zijn gezicht vies is geworden van de modder.

Hij krijgt de schrik van zijn leven als hij zich omdraait en ziet dat één van de stippen op zijn vleugel mist. Hij begint te tellen, één, twee, drie ... en geeft een gil: 'Oh nee! Ik heb er nog maar zes.' En hij begint te huilen. Dan herinnert hij zich dat meneer Mier de stip heeft gestolen.

Ten einde raad probeert hij te vliegen, maar dat lukt niet. Hij begint heel hard om hulp te schreeuwen. Hij heeft geluk, want Bibi de Vlinder met de mooie kleuren hoort hem en komt naar hem toe. 'Bibi de Vlinder, ik heb je hulp nodig!' schreeuwt Tinchí.

Meteen antwoordt Bibi de Vlinder: 'OH JA?! DUS NU KIJK JE NIET MEER KWAAD NAAR MIJ?' 'Neef ik zal nooit meer zo boos naar je kijken of andere insecten lelijk en vies noemen.' 'Help me alsjeblieft!' zegt Tinchí gehaast tegen haar. Bibi de Vlinder, altijd mooi en vriendelijk, besluit hem te helpen.

Tinchí vertelt Bibi de Vlinder wat er is gebeurd. Bibi de Vlinder vliegt meteen de hoogte in om te kijken of zij ergens tussen de struiken een nest van donkerrode mieren ziet.

Al vliegend komt Bibi de Vlinder meneer Vlieg en meneer Zwarte Tor tegen. Ze vertelt hen wat er is gebeurd en vraagt of ze willen helpen. Geen van tweeën willen ze helpen, omdat Tinchí altijd naar tegen ze doet, zich nooit met hun bemoeit en denkt beter te zijn met zijn stippen op zijn vleugels.

Bibi de Vlinder vertelt dat Tinchí is veranderd en dat hij nu veel aardiger is geworden. Ze vertelt dat Tinchí heeft gezegd dat hij spijt heeft van wat hij heeft gedaan en dat hij zich nooit meer zo zal aanstellen.

En zo overtuigt Bibi de Vlinder meneer Vlieg en meneer Zwarte Tor om Tinchí te helpen.

Samen vliegen ze verder om naar het mierennest te zoeken.

Als ze het gevonden hebben verstoppen ze zich achter de struiken. Ze zien dat de mieren met de zwarte stip spelen en vreselijk aan het lachen zijn. Ze hebben enorme lol.

Het drietal bedenkt meteen een plan! Nou, zo gezegd, zo gedaan. Meneer Zwarte Tor draait zich in een klein rond bolletje en rolt naar de mieren toe. Op het moment dat meneer Zwarte Tor er in slaagt om tussen de bende mieren te rollen, staan ze stokstijf. Ineens zien ze twee zwarte bolletjes. Zwarte Tor pakt de stip van Tinchí en vliegt er snel mee weg. De mieren kunnen niets doen, omdat ze niet kunnen vliegen en dat is precies waarmee het drietal hen een loer draait. Ze vliegen direct naar Tinchí om hem de stip terug te geven.

Tinchí begint van geluk te huilen. Hij is heel blij dat het de drie insecten is gelukt om zijn stip terug te vinden. Hij pakt zijn stip en zet hem terug op zijn plek.

Met tranen in zijn ogen zegt Tinchí tegen Bibi de Vlinder, meneer Vlieg en Zwarte Tor: 'Vergeef me voor de manier waarop ik jullie behandeld heb. Nu weet ik dat je alle dieren altijd met hetzelfde respect moet behandelen en niet moet vergeten dat niemand mooier is of beter is dan de ander.'

Laat altijd de grote waarde van **VRIENDSCHAP** zien. 'Vriendelijkheid, Respect, Vertrouwen en Liefde zijn de basis van een oprechte **VRIENDSCHAP**.'

Vanaf die dag, zijn die vier **SUPER GOEDE VRIENDEN** en beloven ze dat zij altijd **VRIENDEN** zullen blijven.

Richard Dablan

Een moeilijk proefwerk

Diego en Mariluz kenden elkaar al behoorlijk lang. Maar sinds kort kregen ze interesse in elkaar als jongen en meisje. Het begon op een dag, dat het vreselijk hard regende. De school was uit, maar de kinderen bleven binnen, omdat het zo hard regende. Een klein hondje, kleddernat, probeerde te schuilen voor de regen onder de tamarindeboom op het schoolterrein.

Mariluz zag het arme beestje en zonder verder na te denken, rende ze de klas uit om de hond binnen te laten, zonder zich druk te maken dat ze zelf helemaal nat zou worden. Diego vond dat zo lief van haar. De aandacht die zij voor het dier had was erg mooi om te zien.

Diego vond het ook leuk dat Mariluz van zingen hield. Tijdens de muziekles klonk haar stem altijd engelachtig en zacht. En haar lach en de kuiltjes in haar wangen, wow! Haar haar, lang en zwart, rook altijd zo lekker. Iedereen op school vond haar leuk.

Op die dag, toen Mariluz het hondje aaide, draaide ze zich om naar Diego en lachte. Plotseling begon Diego's hart snel te kloppen. Hij leek alsof hij in 'trance' was. Zijn handen beefden. Hij schudde zijn hoofd. In zijn buik kreeg hij een raar gevoel. 'Dat is liefde' had een vriend gezegd toen hij het hem vertelde.

Vanaf die dag zagen Mariluz en Diego elkaar vaker en ze brachten veel tijd met elkaar door.

Op een dag gaf hun leraar hen een proefwerk om te leren. Het proefwerk zou zwaar meetellen voor het rapport om naar de mavo te kunnen gaan. Veel kinderen klaagden en mopperden.

'Als je naar de mavo wilt, moet je leren!' zei de leraar tegen de klas.

Mariluz vond de stof moeilijk. Ze kon niets onthouden. En ook al waren de lessen niet gemakkelijk, Diego was iemand die goed kon leren. Hij stelde zijn vriendin voor om samen te leren. Ze spraken af om elkaar te ontmoeten bij Mariluz thuis. Een keer zaten ze 's middags na school aan de keukentafel. De moeder van Mariluz was naar de stad, dus ze hadden genoeg tijd om te studeren. Al hun boeken en schriftjes lagen over de hele tafel verspreid. Diego begon zijn vriendin het één en ander over de stof uit te leggen. Maar steeds had Mariluz vragen over wat Diego net had uitgelegd. De jongen merkte dat Mariluz de stof niet goed begreep. Hij probeerde het nogmaals uit te leggen, maar helaas.

Mariluz vond het vervelend dat ze het niet begreep. Op zeker moment schoten haar ogen vol.

'Mariluz, wat is er?' vroeg Diego verbaasd. Maar het meisje zei niets. Ze bleef alleen maar snikken met haar handen voor haar gezicht.

'Niet huilen', probeerde Diego haar te troosten. Zachtjes begon hij de handen van Mariluz te strelen. Haar handen waren zo zacht. Weer begon Diego's hart sneller te kloppen. Hij voelde een grote vriendschap voor zijn vriendin. Telkens wanneer hij aan haar dacht of haar zag, klopte zijn hart sneller. En hij wist wat dat betekende. De laatste tijd fantaseerde hij veel, dat hij en Mariluz voor het altaar van de kerk stonden, elkaar omhelzend, klaar om te trouwen. Het zou zo mooi zijn als Mariluz dan een trouwlied zou kunnen zingen.

Door het gesnik van Mariluz werd Diego uit zijn droom gehaald... Hij had veel medelijden met haar.

Bijna onbegrijpelijk mompelde zijn vriendin dat zij het proefwerk niet goed zou maken.

'Nee, dat is niet waar. Je kunt het wel,' probeerde de jongen zijn vriendin aan te moedigen. Maar eerlijk gezegd zag hij de situatie zelf ook een beetje somber in.

Mariluz kwam dichterbij Diego en omhelsde hem. Diego wist niet hoe hij het had.

'Kom, laten we verder gaan,' zei hij tegen haar. Ze probeerden nog een beetje te leren. Toen Diego zag dat Mariluz moe begon te worden, besloot hij dat het genoeg was geweest. Ze spraken af om vaker samen te komen. Maar hoe dichterbij de dag van het proefwerk kwam, hoe nerveuzer het meisje werd.

Het was de dag van het proefwerk. Meneer Candelario stond voor de klas met een pak proefwerkblaadjes in zijn hand. Hij vroeg iedereen om zijn best te doen. Degenen die het proefwerk slecht zouden maken, kregen de kans om het volgende week opnieuw te maken.

'Klaar?' vroeg hij aan de klas.

Enkele kinderen schreeuwden: 'Nee!'.

De kinderen in de klas begonnen te lachen.

Meneer Candelario glimlachte.

Hij verzocht de klas om stil te zijn en om hun best te doen.

Diego zat een beetje achter in de klas. Vanaf zijn plaats kon hij Mariluz schuin voor zich zien, in de tweede rij rechts. Duidelijk kon hij zien dat zij nerveus was. Weer had Diego medelijden met haar.

Tijdens het proefwerk keek Diego telkens in de richting van zijn vriendin om te zien hoe het ging. Mariluz kauwde op haar potlood, en daarna ook op haar nagels. Met haar beide handen ging ze door haar haar. Ze keek naar het plafond, ze zuchtte en bedekte haar gezicht met haar handen.

Diego schudde zijn hoofd. Het zag er niet goed uit. Maar nu kon hij haar niet meer helpen. Nu kreeg hij zelf de zenuwen. Hij wilde niet dat zijn vriendin zou falen. Hij moest toch proberen iets te doen om haar te helpen, maar wat?

'Denk dan!' zei hij bijna hoorbaar tegen zich zelf.

Hij keek op de klok. Nog iets meer dan tien minuten tijd. Diego begon heel snel te schrijven.

'Het is tijd,' klonk de stem van meneer Candelario.

Iedereen moest zijn potlood neerleggen. Diego keek naar Mariluz. Zij veegde met haar vingers onder haar ogen.

Hulde ze? vroeg Diego zichzelf af.

Buiten besprak iedereen het proefwerk, dat ze heel moeilijk hadden gevonden.

Mariluz zat op de rand van de plantenbak. Diego ging naar haar toe.

'En?' vroeg hij.

Mariluz schudde haar hoofd van nee.

'Als je het slecht gemaakt hebt, heb je volgende week nog een kans om het opnieuw te doen,' probeerde de jongen haar te troosten. Mariluz haalde haar schouders op.

'Laten we gaan lopen,' stelde zij haar vriend voor.

Ze liepen zonder maar één woord te zeggen.

Twee dagen later kwam meneer Candelario de klas binnen met de cijfers van het proefwerk. Iedereen was benieuwd hoe ze het gemaakt hadden. Het was geen verrassing toen de naam van Mariluz werd genoemd. Zij had het proefwerk slecht gemaakt. Maar wat wel als een verrassing kwam was toen meneer Candelario de naam van Diego noemde. Hij had het proefwerk ook slecht gemaakt. Iedereen was verrast, ongelooflijk! Diego?

Mariluz draaide zich om en keek naar haar vriend met haar hand voor haar mond van verbazing. Diego keek haar aan en haalde zijn schouders op en opende zijn handen.

Na school wilde Mariluz een verklaring van haar vriend.

Diego vertelde hoeveel hij van Mariluz hield. Hij had met opzet veel fouten gemaakt zodat ze het proefwerk volgende week samen opnieuw konden maken.

'Heb je dat voor mij gedaan?' vroeg het meisje.

'Ja, voor jou.'

Met een lach op haar gezicht en ogen gevuld met tranen omhelsde Mariluz Diego. Ze gaf hem een kus.

'Vrienden voor altijd?' vroeg ze.

'Vrienden voor altijd!' zei Diego bevestigend.

Robert Reeberg

Lulu mijn vriendin

Zij is er altijd voor mij. Als ik naar school loop, gaat zij altijd met mij mee. Haar naam is Lulu. Ze is wit en mollig. Lulu hangt boven mij in de lucht.

Op school ben ik op de speelplaats. Ik zit op het bankje voor de klas. De andere kinderen spelen op de speelplaats. Ik zit er niet alleen. Lulu is er bij. Zij luistert naar mijn idee. Lulu weet wat ik wil worden, later als ik groot ben. Ik wil dokter worden. De jongens in mijn klas plagen mij. Als ik niet snel eet, pakken zij mijn boterham af en gooien het op de grond. Ik huil niet. Ik wil niet dat Lulu mij ziet huilen. Ik eet snel de boterham en ga de klas weer in voor het laatste uur les. We hebben nog taal en rekenen. Ik houd van rekenen. Ik let heel goed op en luister aandachtig naar de juffrouw. Zij legt altijd heel goed uit. Jammer dat Lulu de les niet kan volgen. Zij blijft buiten op mij wachten. Lieve Lulu.

De schoolbel rinkelt. De lessen zijn afgelopen. De juffrouw geeft huiswerk, net voordat alle kinderen de klas uit gaan. Met mijn rugzak op loop ik de klas uit. Ik kijk meteen naar boven. Gelukkig, Lulu is er nog steeds. Ze sluipt langzaam tevoorschijn en blijft tussen mij en de brandende zon zweven.

Ik kijk achter mij. Daar lopen drie jongens op een afstand achter mij aan. Het is de eerste keer dat ik hen zie op weg naar huis. Ze komen dichterbij. Ik herken één van de jongens. De grote jongen. Hij is blijven zitten en is ouder dan de andere kinderen in mijn klas. Hij heet Carlos.

Carlos schreeuwt mijn naam. Maar ik stop niet. Ik kijk weer naar de lucht om Lulu te laten weten dat ik mij niet op mijn gemak voel. Ze hangt stil en de zon schijnt langs haar heen naar mij toe. Dan haalt Carlos mij in en hij pakt mijn rugtas vast. Ik hou hem stevig vast, maar de twee andere jongens houden mijn armen vast en Carlos trekt de rugzak van mijn rug. Hij maakt de rugzak open en pakt de rest van mijn boterhammen eruit. Ik schreeuw: 'Lulu, Lulu!' En zij reageert. Lulu trekt dichterbij en gromt: 'Grrrrr!' Ze roept haar familie en vrienden erbij. Samen vormen ze een grote donkere wolk. De jongens worden bang. Carlos gooit mijn tas op de grond en rent weg. De twee jongens weten niet wat ze moeten doen. Lulu spant zich zo hard in om het gegrom te laten horen dat haar zweet op de jongens valt. De jongens schrikken heel erg en rennen heel hard weg. Lulu heeft mij gered. Zij zweeft een beetje opzij en de zon schijnt weer in mijn gezicht. Lulu laat mij weten dat alles goed komt.

Op weg naar huis kom ik Peter en Patricia tegen. Zij zijn tweeling broer en zus. Wij praten voor de eerste keer tegen elkaar. Samen lopen we naar het park waar veel kinderen na school spelen. Er zijn wippen en schommelstoelen, trampolines en zandbakken. In het midden van het park is een vijver. De juffen van andere scholen zijn daar om op ons te letten. Wij groeten juffrouw Kimberly bij de poort en lopen door naar de vijver. Het water in de vijver glinstert. Het is net een spiegel. Ik zie in het spiegelbeeld dat Lulu ook in het park is. Ik vertel het hele verhaal aan mijn nieuwe vrienden en ze luisteren aandachtig. Ze vinden het leuk dat Lulu voor mij opkomt. Ik kan op haar rekenen. Wij zijn nu besties!

Peter zegt: 'Wij kennen haar ook, maar wij noemen haar Wolkje!'

Reginald de Palm

Péngyǒu / Vriend

Met grote bange ogen kijkt Jingxuan de klas rond. Vandaag is zijn eerste schooldag. Jingxuan wil huilen, maar zijn angst is groter dan zijn verdriet.

In de klas kijken alle kinderen hem met grote ogen aan. Jingxuan kent niemand in de klas. En hij verstaat ook niemand!

Twee weken geleden kwam hij op Aruba aan. Heel wat uren heeft hij moeten reizen, voordat hij uit het vliegtuig kon stappen.

Alles om hem heen was totaal anders. De huizen waren vreemd, de planten waren vreemd en zelfs de aarde was droog en vreemd.

Op de tweede dag schrok Jingxuan ontzettend! Op een bepaalde plek op het erf zag hij een plant met heel veel gele bloemen.

Het waren prachtige bloemen. Jingxuan wilde een paar bloemen plukken. Maar toen hij de bloemen plukte, gaf hij direct een harde gil.

Met zijn voeten trapte hij op iets dat hard en heel scherp was.

Rrrrrriing!

Het geluid van een bel haalt Jingxuan uit zijn gedachten. Jingxuan merkt dat alle kinderen uit zijn klas naar buiten lopen.

Hij begrijpt niet waarom, maar hij besluit de kinderen uit zijn klas te volgen.

Buiten op het schoolplein ziet hij alle kinderen spelen. Alle kinderen, alleen hij niet!

Plotseling voelt Jingxuan een tik op zijn schouder. Hij kijkt meteen om, wie of wat tikte hem aan?

'Hallo,' hoort hij een kind zeggen.

De jongen die voor hem staat, heeft een grote glimlach op zijn gezicht.

'Hallo,' antwoord Jingxuan.

'Ik ben Jack,' zegt de jongen.

Jingxuan weet het niet zeker, maar hij denkt dat de jongen tegen hem zegt dat hij Jack heet.

'Wǒ jiào Jingxuan,' antwoordt hij dan.

Jack lacht heel hard, wijst naar zichzelf en zegt: 'Ik!' Jingxuan lacht ook, nu begrijpt hij het wel.

Met een grote glimlach zegt hij: 'Wǒ' Jingxuan y Jack kijken elkaar aan en beginnen tegelijkertijd te schaterlachen.

Hahahahaha, gelukkig klinkt lachen, in alle talen, hetzelfde!

Hahahahaha!
'Ik ben Jack,' zegt Jack.
'Wǒ jiào Jingxuan,' antwoord Jingxuan.
Beide kinderen lachen door!
'Ik ben Jack,' zegt Jingxuan.
'Wǒ jiào Jingxuan,' antwoord Jack.
Het klinkt zó vreemd uit hun mond, dat ze het uitgieren van de lol!
'Ha, ha, ha, ha, haaaaaaa!'
Wat een schik hebben ze met elkaar!
Jingxuan is blij, want hij gelooft dat Jack zijn vriend wil zijn!
Jingxuan pakt de handen van Jack vast en zegt: 'Péngyǒu.'
Jack begrijpt niet goed wat Jingxuan tegen hem wil zeggen.
Jingxuan merkt aan het gezicht van Jack dat hij het niet begrijpt!
Hij pakt de handen van Jack weer stevig vast.
Maar dit keer schudt hij de handen van Jack en zegt: 'Péngyǒu!'
Péngyǒu?? Jack denkt, en denkt ...
Ooooooh! Ik geloof dat ik nu wel weet wat Jingxuan probeert te zeggen.
Jack herhaalt meteen wat hij hoort: 'Péngyǒu!'
Jingxuan heeft weer zin om te lachen, zo gek klinkt het in zijn oren.
Maar hij is blij dat zijn nieuwe vriend zijn taal probeert te leren!
Hij weet niet of Jack weet wat het woord 'Péngyǒu' betekent.
Ook weet hij niet of Jack op een dag in het Chinees met hem zal babbelen.
Maar een ding weet Jingxuan héél zeker!
Op een dag zal Jack te weten komen dat hij vandaag zijn Péngyǒu is ...!
Zijn Vriend!

Sergio Tjie-A-Loi

Un hende cu un amigo,
ta mescos cu un cas yena cu lus
Un cas sin lus,
ta mescos cu un hende sin amigo!

Een mens die een vriend heeft,
is net als een huis volop licht.
Een huis zonder licht,
is net als een mens zonder vriend!

E palabra: 'Un amigo',
tin mester di amistad
cu ta delende y stima
ora tin enemistad!

Het woord 'Een vriend'
heeft vriendschap nodig
die het verdedigt en liefheeft,
als er vijandschap is!

UN AMIGO/

Compositor: Sergio Tjie-A-Loi©2018

♩ = 90

D G D D

E pa - la - bra: "Un a - mi - go" tin mes - ter di - a - mi - stad, cu ta

D D A D

de - fen - de y sti - ma o - ra tin e - ne - mi - stad.

Mijn vrienden

Kijk hier mijn vriendin Gali. Wij tekenen graag. We gebruiken potlood, schaar, karton, lijn, velkrijt, verf en nog veel meer om allerlei mooie kunstjes te creëren.

Kijk hier mijn vriend Juancho. Wij vinden het leuk om over van alles na te denken en gesprekken te voeren. We kunnen urenlang praten over interessante onderwerpen op het gebied van het leven en de wereld.

Kijk hier mijn vriendin Dina. Wij houden ervan om in de natuur te lopen. Er is niets fijner dan in het park te lopen en te genieten van de planten, de dieren en de frisse lucht.

Kijk hier mijn vriend Ricky. We lezen graag boeken. Iedere week ontmoeten we elkaar om elkaar over een boek te vertellen dat we hebben gelezen en om meer boeken te halen bij de bibliotheek.

Kijk hier mijn vriendin Gina. Wij vinden het leuk om te rekenen. En wanneer ik een som niet begrijp, helpt zij mij met tellen.

Kijk hier mijn vriend Jo. Wij werken graag op onze tablet. En wanneer mijn tablet opeens opeit, repareert hij het voor mij.

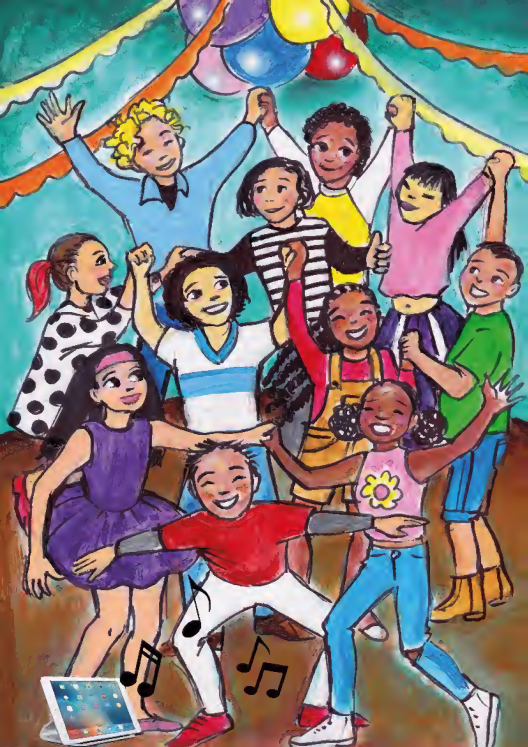
Mijn vrienden kennen mij. Maar zij kennen elkaar niet. Op een dag werd Juancho kwaad op mij omdat ik tijd met Jo had doorgebracht. Toen hij begreep wel dat alleen mijn vriend Jo mij kon helpen met mijn vastgelopen tablet.

Wanneer loot toen om een feest te houden en al mijn vrienden om te nodigen. Op het feest begrepen zij dat zij iets gemeen hadden met elkaar. Ze hebben allemaal mij als hun vriend. En vanaf die dag, zijn we allemaal vrienden van elkaar.

Gina Moijk

Een speciale dank aan de volgende sponsors:

Un danki special ta bay na e siguiente sponsornan:

bruna

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

red sail aruba.

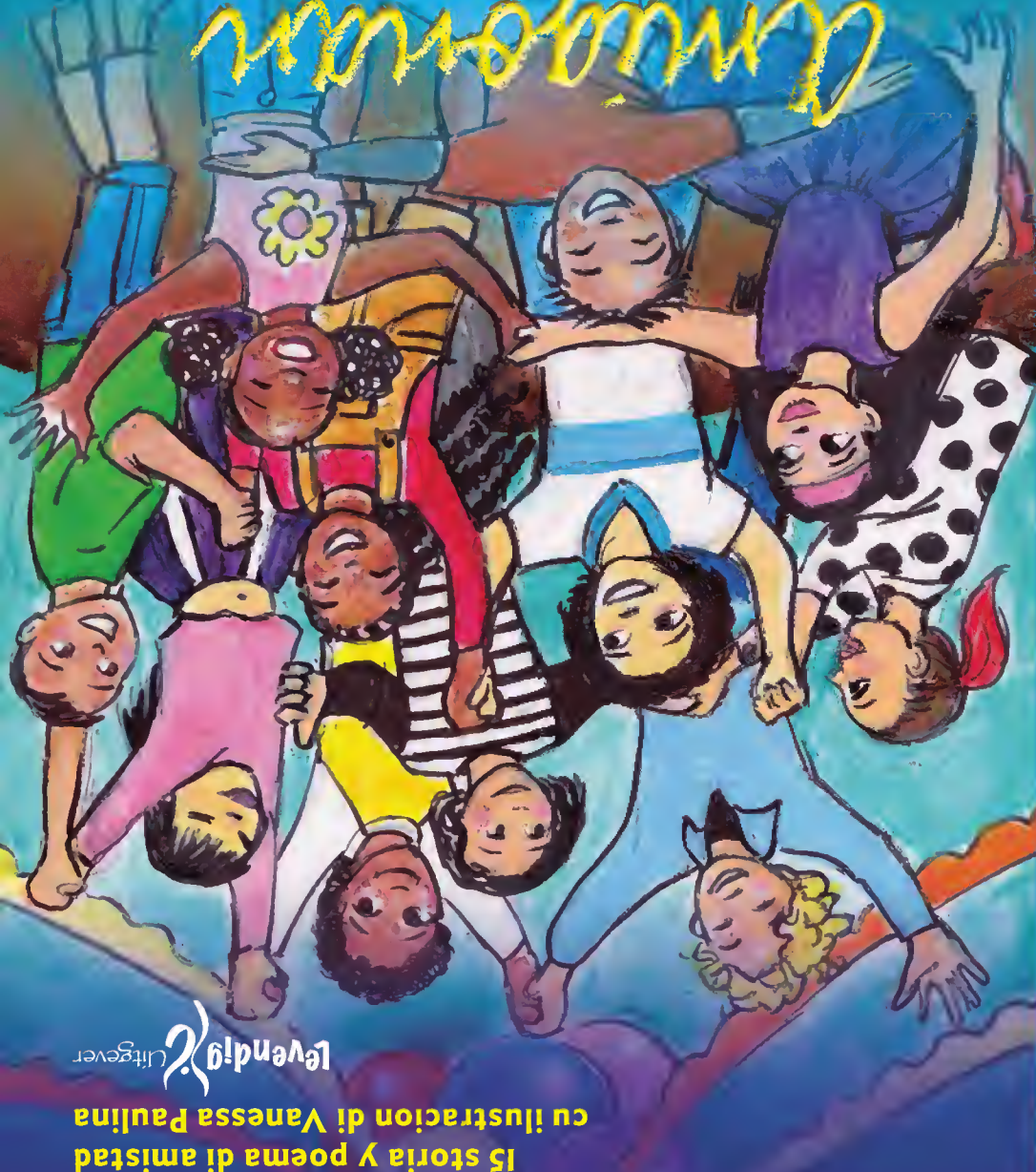

RBC Royal Bank

Amigos tú y yo

Levando
Litgever

15 storia y poema di amistad
cu ilustracion di Vanessa Paulina

Amigos y amigas

15 storia y poema di amistad

Amigos y amigas

